

**NKP(b):n KESKUSKOMITEAN
TÄYSISTUNTO ³⁹**

heinäkuun 4—12 pnä 1928

KOMINTERNIN OHJELMASTA

Puhe heinäkuun 5 pnä 1928

Toverit, ennen kaikkea on käsiteltävä kysymys Kominternin ohjelmaluonnoksen koosta ⁴⁰.

Sanotaan, että ohjelmaluonnos on liian suuri, liian raskastekoinen. Vaaditaan sen supistamista puoleen tai kolmannekseen. Vaaditaan, että ohjelmassa olisi muutamia yleisiä formuloita ja rajoituttaisiin siihen, nimittäen noita formuloita ohjelmaksi.

Olen sitä mieltä, että nuo vaatimukset ovat perusteettomia. Ne, jotka vaativat ohjelman supistamista puoleen tai kolmannekseen, eivät ymmärrä ohjelmaluonnoksen laatijain edessä olleita tehtäviä. Kysymys on siitä, että Kominternin ohjelma ei voi olla jonkin yhden kansallisen puolueen ohjelma tai, sanokaamme, ohjelma vain „sivistys“-kansakuntia varten. Ohjelman pitää käsittää maailman kaikki kommunistiset puolueet, kaikki kansakunnat, kaikki kansat, sekä valko- että tummaihoiset. Siinä on ohjelmaluonnoksen peruspiirre, sen luonteenomaisin piirre. Mutta miten voitaisiin ottaa huomioon Kominternin kaikkien jaostojen, itäisten ja läntisten, tärkeimmät tarpeet ja työn peruslinjat, jos ohjelma

supistetaan puoleen tai kolmannekseen? Antaa tovereiden koettaa ratkaista tuo tehtävä, joka on mahdoton ratkaista. Juuri siksi olenkin sitä mieltä, että ohjelman supistaminen puoleen tai kolmannekseen merkitsee, että siitä tehdään sellaisten abstraktisten formuloiden tyhjä luettelo, jotka eivät anna Kominternin jaostoille mitään.

Ohjelman laatijain edessä oli kaksinainen tehtävä: toisaalta — ottaa huomioon tärkein ja perustava maailman kaikissa kommunistisissa puolueissa ja toisaalta — ottaa tämä tärkein ja perustava siten, että ohjelman erilliset toteamat eivät olisi tyhjiä formuloita, vaan että ne antaisivat käytännöllisiä ohjaavia periaatteita mitä erilaisimmille maille ja kansoille, mitä erilaisimmille kommunistisille puolueille ja kommunistisille ryhmille. Täytyy myöntää, että tämän kaksinaisen tehtävän ratkaiseminen lyhyessä ja suppeassa ohjelmaluonnoksessa on kerrassaan mahdollonta.

Kaikkein kummallisinta on se, että ne samat toverit, jotka ehdottavat ohjelman supistamista puoleen tai jopa kolmannekseen, tekevät sellaisia ehdotuksia, joiden suuntana on laajentaa nykyistä ohjelmaluonnosta kaksin- ellei kolminkertaisesti. Tosiaankin, jos ohjelmaluonnoksessa annetaan laajoja määritelmiä ammattiliitoista, osuustoiminnasta, kulttuurista, vähemmistökansallisuuksista Euroopassa j.n.e., niin eikö ole selvää, että siitä ei voi syntyä mitään ohjelman supistamista? Nykyistä ohjelmaluonnosta pitäisi laajentaa kaksin- ellei kolminkertaisesti.

Samaa on sanottava niistä tovereista, jotka vaativat joko sitä, että ohjelma olisi konkreettinen ohje

kommunistisia puolueita varten, tai sitä, että ohjelma selittäisi kaikki aina sen erillisiin väittämiin asti. Ensinnäkään, ei saa sanoa, että ohjelman pitää olla vain ohje tai pääasiassa ohje. Se ei ole oikein. Sellaista vaatimusta ohjelmalle ei saa asettaa, puhumatkaakaan siitä, että sellaisen vaatimuksen täyttäminen laajentaisi tavattomasti ohjelman kokoa. Toiseksi, ohjelma ei voi selittää kaikkea, sen erillisiin deklaratiivisiin tai teoreettisiin väittämiin asti. Sitä varten ovat olemassa ohjelman kommentaariot. Ei saa sekoittaa ohjelmaa kommentaarioihin.

Toinen kysymys koskee ohjelman rakennetta ja eri lukujen sijoitusjärjestystä ohjelmaluonnoksessa.

Eräät toverit vaativat, että liikkeen lopullista päämäärää, kommunismia, koskeva luku siirrettäisiin ohjelman loppuun. Olen sitä mieltä, että tämä vaatimus on niin ikään vailla perustaa. Kapitalismin pulaa ja ylimenokautta koskevien lukujen välillä ohjelmaluonnoksessa on luku kommunismista, kommunistisesta talousjärjestelmästä. Onko tällainen lukujen sijoittelu oikea? Olen sitä mieltä, että se on aivan oikea. Eihän voida puhua siirtymiskaudesta puhumatta ensin siitä talousjärjestelmästä, tässä tapauksessa kommunistisesta talousjärjestelmästä, johon siirtyminen ohjelmassa edellytetään. Puhutaan siirtymiskaudesta, kapitalismista toiseen talousjärjestelmään siirtymisestä. Mutta siirtyminen mihin, nimenomaan minkälaiseen talousjärjestelmään, — siitä on puhuttava ennen sitä kuin luonnehditaan itse siirtymiskausi. Ohjelman tulee johdattaa tuntemattomasta tunnettuun, vähemmän tunnetusta enemmän tunnettuun. Kapitalismin pulasta ja sitten siirtymiskaudesta kertominen

puhumatta ensin siitä, minkälaiseen järjestelmään täytyy siirtyä, — merkitsee lukijan sotkemista ja pedagogiikan alkeellisimman vaatimuksen rikkomista, vaatimuksen, joka on samalla ohjelman rakennetta koskeva vaatimus. Mutta ohjelmanhan pitää helpottaa lukijan asemaa hänen siirtyessä vähemmän tunnetusta enemmän tunnettuun eikä vaikeuttaa häntä.

Toiset toverit ovat sitä mieltä, että kappaleen sosialidemokratiasta ei pidä kuulua ohjelmaluonnoksen toiseen lukuun, jossa puhutaan proletaarisen vallankumouksen ensimmäisestä vaiheesta ja kapitalismin osittaisesta vakaantumisesta. He luulevat siten asettavansa kysymyksen ohjelman rakenteesta. Se on väärin, toverit. Itse asiassa me olemme tässä tekemisissä poliittisen kysymyksen kanssa. Sosialidemokratiaa koskevan kappaleen poistaminen toisesta luvusta merkitsee poliittisen virheen tekemistä eräässä peruskysymyksessä kapitalismin osittaisen vakaantumisen syistä. Tässä ei ole kysymys ohjelman rakenteesta, vaan poliittisen tilanteen arvioinnista osittaisen vakaantumisen kaudella, sosialidemokratian vastavallankumouksellisen osuuden arvioinnista tuon vakaantumisen eräänä tekijänä. Nämä toverit eivät voi olla tietämättä, että me emme voi tulla toimeen ilman sosialidemokratiaa koskevaa kappaletta luvussa, jossa käsitellään kapitalismin osittaista vakaantumista, sillä itse tuota vakaantumista ei voida selittää ilman sosialidemokratian osuuden luonnehtimista vakaantumisen eräänä tärkeimpänä tekijänä. Päinvastaisessa tapauksessa pitäisi tuosta luvusta heittää pois myöskin fasismia koskeva kappale ja siirtää tuo kappale, samoin kuin sosialidemokratiaakin koskeva kappale, lukuun, jossa käsitellään puolueita.

Mutta näiden kahden kappaleen, fasismia ja sosialidemokratiaa koskevan kappaleen pois heittäminen luvusta, jossa luonnehditaan kapitalismin osittaista vakaantumista, merkitsee itsensä aseistariisumista ja sitä, että riistetään itseltään kapitalistisen vakaantumisen selittämismahdollisuus kokonaan. Selvää on, että me emme voi suostua siihen.

Kysymys uudesta talouspolitiikasta ja sotakommunismista. Uusi talouspolitiikka on proletariaatin diktatuurin politiikkaa, joka on suunnattu kapitalististen ainesten voittamiseen ja sosialistisen talouden rakentamiseen markkinoita käyttämällä, markkinain kautta, mutta ei suoran tuotteiden vaihdon kautta ilman markkinoita ja markkinain ohi. Voivatko kapitalistiset maat, edes kehittyneimmätkään niistä, kapitalismista sosialismiin siirtyessään tulla toimeen ilman uutta talouspolitiikkaa? Olen sitä mieltä, että ne eivät voi. Uusi talouspolitiikka markkinayhteyksineen ja näiden markkinayhteyksien hyväksikäyttämisineen on suuressa tai pienemmässä määrässä ehdottoman välttämätöntä jokaiselle kapitalistiselle maalle proletariaatin diktatuurin kaudella.

Meillä on tovereita, jotka kieltävät tämän väittämän. Mutta mitä merkitsee tämän väittämän kieltäminen?

Ensinnäkin, se merkitsee lähtemistä siitä, että heti proletariaatin tultua valtaan meillä on jo sataprosenttisesti valmiit jakelu- ja varustelukoneistot kaupungin ja maaseudun välillä, teollisuuden ja pientuotannon välillä, koneistot, jotka tekevät mahdolliseksi tuotteiden välittömän vaihdon järjestämisen heti ilman markkinoita, ilman tavarankiertokulkua, ilman rahataloutta.

Tämän kysymyksen asettaminen on jo riittävä ymmärtääkseen tuollaisen olettamuksen koko järjestömyyden.

Toiseksi, se merkitsee lähtemistä siitä, että prolettaarisen vallankumouksen pitää sen jälkeen, kun proletariaatti on vallannut vallan, asettua keski- ja pikkuporvariston pakkoluovutuksen kannalle ja ottaa hartioilleen suunnaton taakka—keinotekoisesti aikaansaatuja miljoonien uusien työttömien työhön järjestäminen ja toimeentulon turvaaminen. Tämän kysymyksen asettaminen on jo riittävä ymmärtääkseen proletariaatin diktatuurin tuollaisen politiikan koko mielettömyyden ja typeryyden. Uusi talouspolitiikka on hyvä muun muassa juuri siksi, että se vapauttaa proletariaatin diktatuurin tuollaisista ja muista samankaltaisista vaikeuksista.

Mutta siitä johtuu, että uusi talouspolitiikka on sosialistisen vallankumouksen kiertämätön vaihe kaikissa maissa.

Voidaanko sotakommunismista sanoa samaa? Voidaanko sanoa, että se, sotakommunismi, on prolettaarisen vallankumouksen kiertämätön vaihe? Ei, ei voida. Sotakommunismi on sotatilanteen ja interventioaiheuttamaa proletariaatin diktatuurin politiikkaa, jonka tarkoituksena on saada aikaan välitön tuotteiden vaihto kaupungin ja maaseudun välillä ei markkinoiden kautta, vaan markkinoiden ohi, pääasiassa eitaloudellista laatua olevilla ja osittain sotilaallista laatua olevilla toimenpiteillä, ja jonka tarkoitus on järjestää sellainen tuotteiden jakelu, joka turvaisi vallankumouksellisten armeijain varustelun rintamalla ja työläisten varustelun selustassa. Selvää on, että ellei

olisi ollut sotatilannetta eikä interventiota, niin ei olisi ollut sotakommunismiakaan. Sen vuoksi ei voida väittää, että sotakommunismi on taloudellisesti kiertämätön proletaarisen vallankumouksen kehityksen vaihe.

Olisi väärin luulla, että proletariaatin diktatuuri Neuvostoliitossa aloitti taloudellisen toimintansa sotakommunismista. Eräät toverit luisuvat sille kannalle. Mutta se on väärä kanta. Päinvastoin, proletariaatin diktatuuri ei aloittanut meillä rakennustyötään sotakommunismista, vaan niin sanotun uuden talouspolitiikan perusteiden julistamisesta. Kaikkihan tuntevat Leninin kirjasen „Neuvostovallan lähimmistä tehtävistä“⁴¹, joka ilmestyi vuoden 1918 alussa ja jossa Lenin antoi uuden talouspolitiikan periaatteiden ensimmäisen perustelun. Tosin interventiotilanne keskeytti väliaikaisesti tämän politiikan ja siihen voitiin palata vasta kolmen vuoden kuluttua, sodan ja intervention likvidoinnin jälkeen. Mutta se, että proletariaatin diktatuurin Neuvostoliitossa täytyi palata jo vuoden 1918 alussa julistettuihin uuden talouspolitiikan periaatteisiin, — se tosiasia puhuu aivan selvästi siitä, mistä proletariaatin diktatuurin on aloitettava rakennustyönsä seuraavana päivänä vallankumouksen jälkeen ja minkä varaan sen pitää perustaa rakennustyönsä, tietenkin, jos lähdetään taloudellista laatua olevista näkökohdista.

Joskus sotakommunismi sekoitetaan kansalais sodan kanssa, samaistetaan ensinmainittu jälkimmäisen kanssa. Se tietysti ei ole oikein. Proletariaatin suorittama vallan valtaaminen lokakuussa 1917 oli ehdottomasti kansalais sodan muoto. Mutta olisi kuitenkin

väärin sanoa, että sotakommunismiin soveltaminen alkoi meillä lokakuussa 1917. Voidaan täydellisesti olettaa kansalaissodan tilanne ilman sotakommunismiin menetelmien soveltamista, ilman luopumista uuden talouspolitiikan perusteista, kuten meillä tapahtui vuoden 1918 alussa, ennen interventiota.

Sanotaan, että proletaariset vallankumoukset tulevat tapahtumaan eristetyssä tilanteessa, jonka vuoksi yksikään proletaarinen vallankumous ei voi välttää interventiota eikä siis myöskään sotakommunismia. Se ei ole totta. Sen jälkeen, kun me olemme saaneet aikaan sen, että Neuvostovalta on Neuvostoliitossa lujitettu, kommunistiset puolueet kapitalismin perusmaissa ovat kasvaneet ja Komintern lujittunut, ei eristettyjä proletaarisia vallankumouksia enää voi eikä saa olla. Ei saa jättää huomioimatta sellaisia tekijöitä kuin maailman kapitalismin kärjistyvä pula, Neuvostoliiton olemassaolo ja kommunismin kasvu kaikissa maissa. (Ä ä n i: „Unkarin vallankumous oli kuitenkin eristetty“.) Se tapahtui vuonna 1919⁴². Mutta nyt meillä on vuosi 1928. Ei tarvitse muuta kuin palauttaa mieleensä Saksan vallankumous vuonna 1923⁴³, jolloin Neuvostoliiton proletariaatin diktatuuri valmistautui antamaan suoranaista apua Saksan vallankumoukselle, ymmärtääkseen eräiden tovereiden perustelun suhteellisuuden ja ehdollisuuden. (Ä ä n i: „Eristetty vallankumous Saksassa, Ranskan ja Saksan välinen eristyneisyys“.) Te sekoitate alue-etäisyyden poliittisen eristyneisyyden kanssa. Alueellisella etäisyydellä on tietysti merkityksensä. Mutta sittenkään sitä ei saa sekoittaa poliittiseen eristyneisyyteen.

Entä työläiset interventtien maissa, — luuletteko te, että he tulevat olemaan vaiti intervention aikana, sanokaamme, Saksan vallankumousta vastaan, eivätkä iske interventtien selustaan?

Entä Neuvostoliitto ja sen proletariaatti, — luuletteko te, että Neuvostoliiton proletaarinen vallankumous tulee katselemaan rauhallisesti interventtien mellastusta?

Vahingon aiheuttamiseksi interventeille ei lainkaan ole välttämätöntä ottaa alueellista yhteyttä sen maan kanssa, jossa vallankumous tapahtuu. Sitä varten on riittävää, kun isketään interventtejä niiden omalla alueella kohdissa, jotka ovat iskuille kaikkein alttiimpia, jotta interventit vainuaisivat vaaran ja ymmärtäisivät proletaarisen solidarisuuden koko realisuuden. Olettakaamme, että me olemme loukanneet porvarillista Englantia Leningradin seudulla ja aiheuttaneet sille vakavaa vahinkoa. Seuraako siitä, että Englannin on kostettava se meille välttämättä Leningradissa? Ei, ei seuraa. Se voisi costaa meille jossain Batumissa, Odessassa, Bakussa tai, sanokaamme, Vladivostokissa. Samaa on sanottava myös sen avun ja tuen muodoista, jota proletariaatin diktatuurin maa antaa proletaariselle vallankumoukselle jossain, sanokaamme, Euroopan maassa imperialistisia interventtejä vastaan.

Mutta jos interventiota ja siis myöskään sotakommunismia ei voida pitää välttämättöminä ilmiöinä kaikkia maita varten, niin niitä kuitenkin voidaan ja täytyy pitää enemmän tai vähemmän todennäköisinä. Siksi, ollen hyväksymättä näiden tovereiden perusteluja, minä olen samaa mieltä heidän johtopäätöksensä kanssa siitä, että ohjelmaluonnoksessa voitaisiin muut-

taa formula sotakommunismiin **mahdollisuudesta** proletaarisen vallankumouksen maissa määrättyssä kansainvälisessä tilanteessa formulaksi intervention ja sotakommunismiin suuremmasta tai pienemmästä **todennäköisyydestä**.

Kysymys maan kansallistamisesta. Minä en ole samaa mieltä niiden tovereiden kanssa, jotka ehdottavat muutettavaksi formulaa maan kansallistamisesta kapitalistisesti kehittyneissä maissa ja vaativat julistamaan sellaisissa maissa **kaiken** maan kansallistamisen proletaarisen vallankumouksen ensimmäisestä päivästä alkaen.

Minä en ole samaa mieltä myöskään niiden tovereiden kanssa, jotka ehdottavat olemaan kokonaan vaiti **kaiken** maan kansallistamisesta kapitalistisesti kehittyneissä maissa. Mielestäni olisi parempi puhua **kaiken** maan myöhemmästä kansallistamisesta, kuten se on ohjelmaluonnoksessa sanottukin, tekemällä siihen lisäyksen pienten ja keskitalonpoikien maankäyttö-oikeuden turvaamisesta.

Väärässä ovat ne toverit, jotka luulevat, että mitä enemmän maa on kapitalistisesti kehittynyt, sitä helpompaa siinä on **kaiken** maan kansallistamisen toimeenpano. Päinvastoin, mitä enemmän maa on kapitalistisesti kehittynyt, sitä vaikeampaa siinä on **kaiken** maan kansallistamisen toimeenpano, sillä sitä voimakkaampia ovat siinä maan yksityisomistuksen perinteet ja sitä vaikeampaa siis on taistella noita perinteitä vastaan.

Lukekaa Leninin teesit agraarikysymyksestä, jotka hän esitti Kominternin II kongressissa⁴⁴, teesit, joissa hän suoraan varoittaa ottamasta ajattelemattomia ja

varomattomia askeleita siihen suuntaan, — ja te käsitätte näiden tovereiden väitteiden koko virheellisyyden. Kapitalistisesti kehittyneissä maissa on maan yksityisomistus ollut olemassa satoja vuosia, jota ei voida sanoa kapitalistisesti vähemmän kehittyneistä maista, joissa maan yksityisomistuksen periaate ei ole vielä ehtinyt juurtua talonpoikaiston olemukseen. Meillä, Venäjällä, talonpojat puhuivat yhteen aikaan sellaistaakin, että maa ei kuulu kenellekään, että maa kuuluu jumalalle. Siitä oikeastaan johtuikin, että Lenin jo vuonna 1906, porvarillis-demokraattista vallankumousta odotettaessa, esitti meillä tunnuksen **kaiken** maan kansallistamisesta turvaamalla maankäytön pienille ja keskitalonpojille ollen sitä mieltä, että talonpoikaisto ymmärtää sen ja suostuu siihen.

Eikö ole kuvaavaa, että sama Lenin vuonna 1919 Kominternin II kongressissa varoitti kapitalistisesti kehittyneiden maiden kommunistisia puolueita, ettei pidä esittää heti tunnusta **kaiken** maan kansallistamisesta, koska noiden maiden talonpoikaisto omistusvaistojen läpätunkemana ei sulattaisi heti tuota tunnusta. Voimmeko me olla ottamatta huomioon tätä eroa sekä Leninin neuvoja? On selvää, ettemme voi.

Kysymys ohjelmaluonnoksen **sisäisestä olemuksesta**. Osoittautuu, että eräiden toverien mielestä ohjelmaluonnos ei ole sisäisen olemuksensa puolesta täysin internationalinen sen vuoksi, että se, kuten sanotaan, on luonteeltaan „liian venäläinen“. Täällä minä en ole kuullut sellaisia vastaväitteitä. Mutta eräissä Kominternia lähellä olevissa piireissä sellaisia vastaväitteitä osoittautuu olevan.

Mikä on saattanut antaa aihetta sellaisiin puheisiin?

Mahdollisesti se seikka, että ohjelmaluonnoksessa on erikoinen luku Neuvostoliitosta? Mitä pahaa siinä voisi olla? Vai onko meidän vallankumouksemme luonteeltaan kansallinen ja vain kansallinen vallankumous eikä pääasiassa internationalinen vallankumous? Minkä tähden me siinä tapauksessa sanomme sitä maailman vallankumouksellisen liikkeen tukikohdaksi, kaikkien maiden vallankumouksellisen kehityksen vipusimeksi, maailman proletariaatin isänmaaksi?

Meillä on ollut sellaisia henkilöitä, esimerkiksi oppositiolaisemme, jotka pitivät vallankumousta Neuvostoliitossa yksinomaan tai pääasiassa kansallisena vallankumouksena. He taittoivat siinä niskansa. On omituista, että Kominternin lähellä osoittautuu olevan henkilöitä, jotka ovat valmiita kulkemaan oppositio-laisten jälkiä.

Ehkä meidän vallankumouksemme on tyypiltään kansallinen ja vain kansallinen vallankumous? Mutta meidän vallankumouksemme on neuvosto-vallankumous, ja proletaarisen valtion neuvostomuoto on enemmän tai vähemmän välttämätön proletariaatin diktatuurin muoto muissa maissa. Lenin ei suotta sanonut, että vallankumous Neuvostoliitossa avasi uuden aikakauden kehityksen historiassa, Neuvostojen aikakauden. Eikö tästä seuraa, että ei ainoastaan luonteensa puolesta, vaan myöskin vallankumouksen tyypin puolesta vallankumouksemme on pääasiassa internationalinen vallankumous, joka antaa kuvan siitä, minkälaisen proletaarisen vallankumouksen tulee pääpiirteissään olla missä maassa tahansa?

Epäilemätöntä on, että vallankumoksemme internationalinen luonne asettaa proletariaatin diktatuurille Neuvostoliitossa määrättyjä velvollisuuksia koko maailman proletaarien ja sorrettujen joukkojen suhteen. Lenin lähti tästä asettamuksesta puhuessaan, että proletariaatin diktatuurin olemassaolon tarkoitus Neuvostoliitossa on se, että tehdään kaikki mahdollinen proletaarisen vallankumouksen kehittämiseksi ja voittoon viemiseksi toisissa maissa. Mutta mitä tästä seuraa? Tästä seuraa ainakin se, että vallankumoksemme on osa maailman vallankumousta, maailman vallankumouksellisen liikkeen tukikohta ja ase.

Epäilemätöntä niin ikään on, että ei ainoastaan Neuvostoliiton vallankumouksella ole velvollisuuksia eikä ainoastaan se täytä näitä velvollisuuksiaan kaikkien maiden proletaarien suhteen, vaan että myöskin kaikkien maiden proletaareilla on eräitä aika vakavia velvollisuuksia Neuvostoliiton proletaarista diktatuuria kohtaan. Näitä velvollisuuksia ovat Neuvostoliiton proletariaatin tukeminen sen taistelussa sisäisiä ja ulkoisia vihollisia vastaan, sodassa sitä sotaa vastaan, joka on suunnattu proletariaatin diktatuurin tukahduttamiseen Neuvostoliitossa, imperialismin armeijoiden suoranainen kehoittaminen siirtymään Neuvostoliiton proletaarisen diktatuurin puolelle siinä tapauksessa, että Neuvostoliiton kimppuun hyökätään. Eikö tästä seuraa, että Neuvostoliiton vallankumousta ei voida erottaa muiden maiden vallankumouksellisesta liikkeestä, että vallankumouksen voitto Neuvostoliitossa merkitsee vallankumouksen voittoa koko maailmassa?

Voidaanko kaiken tämän jälkeen puhua Neuvostoliiton vallankumouksesta vain kansallisena, eristettynä

vallankumouksena ottamalla se ilman yhteyttä koko maailman vallankumoukselliseen liikkeeseen?

Ja päinvastoin, voidaanko kaiken tämän jälkeen käsittää jotain maailman vallankumouksellisesta liikkeestä ilman sen yhteyttä proletaariseen vallankumoukseen Neuvostoliitossa?

Mitä arvoa olisi maailman proletaarisesta vallankumouksesta puhuvalla Kominternin ohjelmalla, jos se **kiertäisi** peruskysymyksen Neuvostoliiton proletaarisen vallankumouksen luonteesta ja tehtävistä, sen **velvollisuuksista** kaikkien maiden proletaareja kohtaan, **kaikkien maiden proletaarien velvollisuuksista** proletariaatin diktatuuria kohtaan Neuvostoliitossa?

Juuri sen vuoksi olen sitä mieltä, että vastaväitteillä Kominternin ohjelmaluonnoksen „venäläisen luonteen“ suhteen on, kuinka sen nyt lievemmin sanoisi..., huono, epämiellyttävä sivumaku.

Siirtykäämme erillisiin huomautuksiin.

Olen sitä mieltä, että oikeassa ovat ne toverit, jotka ehdottavat muutettavaksi ohjelmaluonnoksen 55. sivulla olevan lauseen maaseudun työtätekevästä kerroksista, „jotka kulkevat proletariaatin diktatuurin mukana“. Tämä lause on ilmeinen väärinkäsitys tai, mahdollisesti, oikolukuvirhe. Se on muutettava.

Mutta nämä toverit ovat kerrassaan väärässä ehdottaessaan, että ohjelmaluonnokseen otettaisiin kaikki Leninin antamat proletariaatin diktatuurin määritelmät. (Naurua.) 52. sivulla on seuraavanlainen proletariaatin diktatuurin määritelmä, joka on pääpiirteissään otettu Leniniltä:

„Proletariaatin diktatuuri on sen luokkataistelun jatkumista uusissa oloissa. Proletariaatin diktatuuri on sitkeää taistelua, veristä ja veretöntä, väkivaltaista ja rauhallista, sotilaallista ja taloudellista, kasvatuksellista ja hallinnollista, vanhan yhteiskunnan voimia ja perinteitä vastaan, ulkoisia kapitalistisia vihollisia vastaan, riistäjäluokkien jätteitä vastaan maan sisällä, uuden porvariston ituja vastaan, jotka nousevat tavaratuotannon perusteella, jota ei vielä ole voitettu“⁴⁵.

Ohjelmaluonnoksessa on lisäksi suuri joukko muita diktatuurin määritelmiä diktatuurin niitä tai näitä tehtäviä vastaavasti proletaarisen vallankumouksen eri asteilla. Olen sitä mieltä, että se on kyllin riittävää. (Ääni: „Eräs Leninin määritelmä on jäänyt pois“.) Leninillä on sivumäärin proletariaatin diktatuurista. Jos se kaikki otetaan ohjelmaluonnokseen, niin pelkään, että sen koko suurenee ainakin kolminkertaisesti.

Vääriä ovat niin ikään muutamien toverien vastaväitteet keskitalonpoikaiston neutralisoinnista koskevan teesin suhteen. Teeseissään Kominternin II kongressissa Lenin sanoo suoraan, että vallanoton edellä ja proletariaatin diktatuurin ensimmäisessä vaiheessa kapitalistisissa maissa kommunistiset puolueet eivät voi ottaa laskuihinsa enempää kuin keskitalonpoikaiston neutralisoinnista. Lenin sanoo suoraan, että vasta proletariaatin diktatuurin lujittamisen jälkeen kommunistiset puolueet voivat perustaa laskelmansa lujan liiton järjestämiseen keskitalonpojan kanssa. Selvää on, että ohjelmaluonnosta laatiessamme me emme voineet olla ottamatta huomioon tätä Leninin ohjetta, puhumattakaan siitä, että tämä ohje vastaa täsmällisesti vallankumouksemme kokemusta.

Eräiden tovereiden huomautus kansallisuuskysymyksen suhteen on niin ikään väärä. Näillä tovereilla ei ole perustetta väittää, että ohjelmaluonnos ei ota huomioon vallankumouksellisen liikkeen kansallisia seikkoja. Kysymys siirtomaista on pääasiassa kansallisuuskysymys. Ohjelmaluonnoksessa puhutaan kyllin selvästi imperialistisesta sorrosta, sorrosta siirtomaissa, kansallisesta itsemääräämisoikeudesta, kansakuntien ja siirtomaiden eroamisoikeudesta j.n.e.

Jos nämä toverit tarkoittavat Keski-Euroopan vähemmistökansallisuuksia, niin siitä voidaan ohjelmaluonnoksessa mainita, mutta minä vastustan sitä, että ohjelmaluonnoksessa annettaisiin erikoinen Keski-Euroopan kansallisuuskysymyksen esitys.

Lopuksi eräiden tovereiden huomautuksista Puolan suhteen maana, joka on toisen tyyppin maa kehityksessään proletariaatin diktatuuriin. Nämä toverit ovat sitä mieltä, että maiden luokittelu kolmeen tyyppiin, korkealle kehittyneen kapitalismin maihin (Amerikka, Saksa, Englanti), keskitasolle kehittyneen kapitalismin maihin (Puola, Venäjä helmikuun vallankumoukseen asti j.n.e.) ja siirtomaihin,— on väärä. He väittävät, että Puolan on katsottava kuuluvan ensimmäisen tyyppin maihin, että voidaan puhua vain kahdentyyppisistä maista — kapitalistisista ja siirtomaista.

Toverit, se ei ole oikein. Paitsi kapitalistisesti kehittyneitä maita, joissa vallankumouksen voitto johtaa heti proletariaatin diktatuuriin, on vielä sellaisiakin kapitalistisessa suhteessa vähän kehittyneitä maita, joissa on feodalismin jätteitä, joissa on erikoinen, luonteeltaan feodalisminvastainen agraarikysymys (Puola, Romania j.n.e.), joissa pikkuporvaristo, var-

sinkin talonpoikaisto, sanoo ehdottomasti painavan sanansa vallankumouksellisen purkauksen tapauksessa ja joissa vallankumouksen voitto proletariaatin diktatuuriin johtaakseen voi vaatia ja varmasti vaatiikin eräitä väliasteita, sanokaamme, proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuurin muodossa.

Meillä myöskin oli sellaisia Trotskin tapaisia henkilöitä, jotka helmikuun vallankumouksen edellä puhuivat, että talonpoikaistolla ei ole vakavaa merkitystä, että päivän tunnuksena on tunnus „ilman tsaria, mutta työväen hallitus“. Te tiedätte, että Lenin teki päättäväisesti eron tuollaisesta tunnuksesta vastustaen pikkuporvariston, varsinkin talonpoikaiston, osuuden ja ominaispainon väheksymistä. Meillä olivat eräät silloin sitä mieltä, että tsarismin kukistamisen jälkeen proletariaatti ottaa viipymättä valta-aseman. Mutta mitä tapahtui todellisuudessa? Tapahtui niin, että kohta helmikuun vallankumouksen jälkeen näyttämölle astuivat miljoonaiset pikkuporvarilliset joukot, jotka antoivat yliotteen pikkuporvarillisille puolueille, eserille ja menshevikeille. Eserristä ja menshevikeistä, jotka olivat siihen saakka olleet mitättömiä puolueita, tuli „yhtäkkiä“ vallitseva voima maassa. Minkä ansiosta? Sen ansiosta, että pikkuporvariston miljoonajoukot ensialussa tukivat eserriä ja menshevikkejä.

Siitä muuten johtuukin se tosiasia, että proletariaatin diktatuuri pystytettiin meillä sen tuloksena, että porvarillis-demokraattinen vallankumous kasvoi enemmän tai vähemmän nopeasti sosialistiseksi vallankumoukseksi.

Tuskinpa lienee syytä epäillä sitä, etteivätkö Puola ja Romania kuuluisi sellaisiin maihin, joiden on kul-

jettava enemmän tai vähemmän nopeasti eräät väliasteet proletariaatin diktatuuriin johtavalla tiellä.

Juuri sen vuoksi olen sitä mieltä, että nämä toverit ovat väärässä kieltäessään vallankumouksellisen liikkeen kolmen tyyppin olemassaolon proletariaatin diktatuuriin kuljettaessa. Puola ja Romania ovat toiseen tyyppiin kuuluvia.

Tällaiset ovat minun huomautukseni, toverit, Kominternin ohjelmaluonnosta koskevasta kysymyksestä.

Mitä tulee ohjelmaluonnoksen tyyliin tai eräisiin sanamuotoihin, niin en voi väittää, että siinä suhteessa ohjelmaluonnos olisi täydellinen. Täytyy olettaa, että siinä suhteessa on tehtävä parannuksia, täsmennyksiä, mahdollisesti yksinkertaistettava tyyliä j.n.e. Mutta se on Kominternin VI kongressin ohjelmavaliokunnan asia ⁴⁶.

TEOLLISTAMISESTA JA VILJAPROBLEEMISTA

Puhe heinäkuun 9 pnä 1928

Toverit! Ennen kuin siirryn konkreettiseen kysymykseen vaikeuksistamme viljarintamalla, sallikaa minun kosketella eräitä yleisiä kysymyksiä, joilla on teoreettista mielenkiintoa ja jotka ovat tulleet esiin täällä täysistunnossa käydyn keskustelun aikana.

Ennen kaikkea yleinen kysymys **teollisuutemme kehityksen peruslähteistä**, teollistamisen nykyisen vauhdin turvaamisen teistä.

Tätä kysymystä koskettelivat Osinski ja hänen jälkeensä Sokolnikov mahdollisesti itsekään tajuamatta sitä. Tämä kysymys on erittäin tärkeä.

Olen sitä mieltä, että meillä on kaksi teollisuuttamme ylläpitävää peruslähdettä: ensiksi — työväenluokka ja toiseksi — talonpoikaisto.

Kapitalistisissa maissa teollistaminen on tavallisesti tapahtunut pääasiassa toisten maiden ryöstämisen kustannuksella, siirtomaiden tai voitettujen maiden ryöstämisen kustannuksella tahi sitten ulkoapäin saatujen enemmän tai vähemmän orjuuttavien ja huomattavien lainojen kustannuksella.

Te tiedätte, että Englanti keräsi satojen vuosien ajan pääomia kaikista siirtomaista, kaikista maanosista ja teki siten lisäpääomasijoituksia teollisuuteensa. Sitä muuten johtuukin, että Englannista tuli yhteen aikaan „maailmantehdas“.

Te tiedätte myöskin, että Saksa kehitti teollisuuttaan muun muassa sen viisimiljardisen sotakorvauksen avulla, jonka se otti ranskalais-preussilaisen sodan jälkeen Ranskalta.

Maamme eroaakin kapitalistisista maista muun muassa siinä, että se ei voi eikä se saa harjoittaa siirtomaiden ja yleensä vieraiden maiden ryöstöä. Tämä tie on siis meiltä suljettu.

Mutta maallamme ei ole myöskään orjuuttavia ulkoisia lainoja eikä se halua sellaisia ottaa. Siis tämäkin tie on meiltä suljettu.

Mitä meille siinä tapauksessa jää? Jää yksi mahdollisuus: kehittää teollisuutta, teollistaa maata sisäisen kasaantumisen perustalla.

Porvarillisen järjestelmän aikana teollisuus, liikenne j.n.e. kehittyivät maassamme tavallisesti lainojen avulla. Olipa kysymys uusien tehtaiden rakentamisesta tai vanhojen uudestikalustamisesta, olipa kysymys uusien rautateiden tai suurien sähköasemien rakentamisesta, niin ei ainuttakaan näistä tuotantolaitoksista voitu rakentaa ilman ulkomaisia lainoja. Mutta nuo lainat olivat orjuuttavia.

Kokonaan toisin ovat asiat meillä neuvostojärjestelmän aikana. Me rakennamme 1.400 virstan pituista Turkestanin rautatietä, mikä vaatii satoja miljoonia ruplia. Me rakennamme Dneprin voimalaitosta, joka vaatii niin ikään satoja miljoonia. Onko meillä tässä

jonkinlainen orjuuttava laina? Ei, ei ole. Kaikki tämä tapahtuu meillä sisäisen kasaantumisen kustannuksella.

Entä missä ovat tuon kasaantumisen tärkeimmät lähteet? Kuten jo sanoin, näitä lähteitä on kaksi: ensiksikin työväenluokka, joka luo arvoja ja vie teollisuutta eteenpäin; toiseksi — talonpoikaisto.

Talonpoikaiston osalta asiamme ovat tässä suhteessa seuraavasti: ensiksikin, se maksaa valtiolle paitsi tavallisia, välittömiä ja välillisiä veroja myöskin liikamaksua verrattain korkeina teollisuustavarain hintoina, ja toiseksi, maataloustuotteiden hinnoissa siltä jää saamatta enemmän tai vähemmän.

Se on lisäveroa talonpoikaistolle koko maattamme, muun muassa talonpoikaistoa palvelevan teollisuuden etuja silmällä pitäen. Se on vissinlaisen „pakkoveron“ maksua, vissinlainen ylivero, joka meidän täytyy väliaikaisesti periä säilyttääksemme teollisuuden nykyisen kehitysvauhdin ja kiihdyttääksemme sitä edelleen, turvataksemme teollisuuden koko maata varten, kohottaaksemme edelleen maaseudun hyvinvointia ja hävittääksemme sittemmin kokonaan tämän lisäveron, nämä „sakset“ kaupungin ja maaseudun väliltä.

Sanomattakin on selvää, että tämä on epämiellyttävä juttu. Mutta me emme olisi bolshevikkeja, jos hämäisimme tämän tosiasian ja sulkisimme silmämme siltä, että ilman tätä talonpoikaiston kannettavaksi säilytettyä lisäveroa, ikävä kyllä, ei teollisuutemme eikä maamme voisi toistaiseksi tulla toimeen.

Miksi minä tästä puhun? Siksi, että eräät toverit eivät todennäköisesti ymmärrä tätä kiistämätöntä seikkaa. He rakensivat puheensa sille perustalle, että talonpoikaisto maksaa liikaa tavaroista, mikä on

ehdottomasti totta, ja että talonpoikaistolle ei makseta täyttä hintaa maataloustuotteista, mikä myöskin on totta. Mitä he vaativat? He vaativat, että otettaisiin käytäntöön entiselleen palautettavat viljanhinnat, että nämä „sakset“, nämä alihinnat ja ylihinnat lakkautettaisiin viipymättä. Mutta mitä merkitsee „saksien“ hävittäminen sanokaamme tänä tai ensi vuonna? Se merkitsee maan teollistamisen hidastamista, muun muassa maatalouden teollistamisen hidastamista, nuoren ja vielä lujittumattoman teollisuutemme horjuttamista ja siis iskun antamista koko kansantaloudelle. Voimmeko me tehdä niin? Selvää on, että emme voi. Pitääkö kaupungin ja maaseudun väliset „sakset“, kaikki nuo alihinnat ja ylihinnat poistaa? Kyllä, ne on ehdottomasti poistettava. Voimmeko me poistaa ne nyt heti heikentämättä teollisuuttamme ja siis koko kansantalouttamme? Ei, emme voi.

Minkälaisen pitää siinä tapauksessa politiikkamme olla? Sen pitää olla sellaisen, että näitä „saksia“ heikennetään vähitellen, lähentäen niitä vuosi vuodelta alentamalla teollisuustavaroiden hintoja ja parantamalla maanviljelystekniikkaa, mikä ei voi olla johtamatta viljan tuotannon halpenemiseen siten, että myöhemmin, joidenkin vuosien kuluttua, tämä talonpoikaistolta perittävä lisävero poistettaisiin kokonaan.

Kestääkö talonpoikaisto tämän painon? Kestää ehdottomasti: ensiksikin siksi, että tämä paino tulee kevenemään vuosi vuodelta, ja toiseksi siksi, että tämän lisäveron periminen ei tapahdu kapitalistisen kehityksen oloissa, missä talonpoikaisjoukkojen osana on köyhtyminen ja riistonalaisuus, vaan neuvostojärjestelmän oloissa, joissa talonpoikaiston riisto

sosialistisen valtion taholta on suljettu pois ja tämän lisäveron maksaminen tapahtuu talonpoikaiston aineellisen aseman jatkuvan paranemisen oloissa.

Täten on nykyään asianlaita maamme teollistamisen kehittämisen peruslähteitä koskevassa kysymyksessä.

Toinen kysymys koskee probleemia **liittoyhteydestä keskitalonpojan kanssa**, tämän liittoyhteyden tarkoituserien ja keinojen probleemia.

Eräiden tovereiden mielipiteen mukaan liittoyhteys kaupungin ja maaseudun välillä, työväenluokan ja talonpoikaiston perusjoukkojen välillä tapahtuu **yksinomaan** tekstiilin linjaa, talonpoikaiston **henkilökohtaisten** tarpeiden tyydyttämisen linjaa. Onko se totta? Se ei ole lainkaan totta, toverit. Talonpoikaiston henkilökohtaisten tarpeiden tyydyttämisellä tekstiilituotteiden linjaa on tietysti suunnaton merkitys. Siitähän me aloitimmekin liittoyhteyden rakentamisen talonpoikaiston kanssa uusissa oloissa. Mutta jos tämän perusteella sanotaan, että koko asia rajoittuu liittoyhteyteen tekstiilituotteiden linjaa, että liittoyhteys talonpoikaiston henkilökohtaisten tarpeiden tyydyttämisen linjaa on työväenluokan ja talonpoikaiston välisen taloudellisen liiton tyhjentävä tai tärkein perusta, niin se merkitsee vakavaan virheeseen lankeamista. Kaupungin ja maaseudun välinen liittoyhteys ei tapahdu todellisuudessa ainoastaan talonpoikaiston henkilökohtaisten tarpeiden tyydyttämisen linjaa, ei ainoastaan tekstiilituotteiden linjaa, vaan myöskin maataloustuotteiden **tuottajana** esiintyvän talonpoikaiston taloudellisten tarpeiden tyydyttämisen linjaa.

Me annamme talonpoikaistolle muutakin kuin karttuunia. Me annamme sille lisäksi kaikenlaisia koneita, siemeniä, auroja, lannoitteita j.n.e., joilla on mitä tärkein merkitys talonpoikaistalouden kohottamisessa ja sosialistisessa uudestijärjestämisessä.

Näin ollen liittoyhteyden perustana eivät ole ainoastaan tekstiilituotteet, vaan myöskin metalli. Ilman sitä ei liittoyhteys talonpoikaiston kanssa olisi kestävä.

Miten tekstiilialan liittoyhteys eroaa metallialan liittoyhteydestä? Ennen kaikkea siten, että tekstiilialan liittoyhteys koskee pääasiassa talonpoikaiston henkilökohtaisia tarpeita, koskematta tai koskien verrattain vähän talonpoikaistalouden tuotannollista puolta, kun taas metallialan liittoyhteys sen sijaan koskee pääasiassa talonpoikaistalouden tuotannollista puolta, parantaa tätä taloutta, koneistaa sitä, kohottaa sen kannattavuutta ja valmistaa maaperää hajallaan olevien ja pienten talonpoikaistalouksien yhdistämiselle suuriksi yhteiskunnallisiksi talouksiksi.

Olisi virheellistä luulla, että liittoyhteyden tarkoitusperänä on luokkien, muun muassa talonpoikaistalouden säilyttäminen. Se ei ole totta, toverit. Liittoyhteyden tarkoitusperä ei ole lainkaan sellainen. Liittoyhteyden tarkoitusperänä on lähentää talonpoikaistoa työväenluokkaan, koko kehityksemme johtajaan, lujittaa talonpoikaiston liittoa työväenluokan kanssa, tämän liiton johtavan voiman kanssa, **uudestimuokata** vähitellen talonpoikaisto, sen psykologia ja sen tuotanto **kollektivismin hengessä** sekä valmistella siten ehtoja luokkien hävittämiselle.

Liittoyhteyden tarkoitus ei ole luokkien säilyttäminen, vaan niiden hävittäminen. Kun tekstiilialan

liittoyhteys koskee talonpoikaistalouden tuotannollista puolta vähäisessä määrässä ja sen vuoksi yleensä puhuen sen tuloksena ei voi olla talonpoikaiston uudestimuokkaaminen kollektivismin hengessä ja luokkien häviäminen, niin metallialan liittoyhteys sen sijaan koskee ennen kaikkea talonpoikaistalouden tuotannollista puolta, sen koneistamista, sen kollektivisointia, ja juuri siksi sen tuloksena täytyy olla talonpoikaiston vähitellen tapahtuva uudestimuokkaaminen, luokkien, muun muassa myöskin talonpoikaistalokan, vähitellen tapahtuva likvidoiminen.

Miten ylipäänsä voidaan uudestimuokata, uudistaa talonpoika, hänen psykologiansa ja hänen tuotantonsa työväenluokan psykologiaan lähentymisen hengessä, tuotannon sosialistisen periaatteen hengessä? Mitä siihen tarvitaan?

Siihen tarvitaan ennen kaikkea mitä laajakantoisinta agitativistyötä talonpoikaistalokien keskuudessa kollektivismin hengessä.

Siihen tarvitaan, toiseksi, osuustoiminnallisten järjestöjen juurruttamista ja sitä, että osuustoiminnalliset varustelu- ja myyntijärjestömme käsittäisivät yhäti laajenevassa mitassa miljoonia talonpoikaistalokuita. Ei ole epäilystäkään siitä, että ilman osuustoimintamme laajaa kehitystä meillä ei olisi sitä käännettä talonpoikaistalokien keskuudessa kolhoosiliikkeen hyväksi, jonka me nykyään havaitsemme, sillä varustelu- ja myyntiosuustoiminnan kehitys meidän oloissamme on valmistautumista talonpoikaistalokien siirtymiselle kollektivismin.

Mutta tämä kaikki ei ole vielä likimainkaan riittävää talonpoikaistalokien uudestimuokkaamiseksi. Perus-

voimana talonpojan uudestimuokkaamisessa sosialismin hengessä on uusi tekniikka maanviljelyksessä, maanviljelyksen koneellistaminen, talonpoikaiston kollektiivinen työ ja maan sähköistäminen.

Tässä viitataan Leniniin, lainataan Leninin teokista tunnettu kohta liittoyhteydestä talonpoikaistalouden kanssa. Mutta se, että otetaan Leniniltä yksi kohta eikä haluta ottaa hänen mielipidettään kokonaisuutena, merkitsee Leninin väärentämistä. Lenin käsitti mainiosti, että liittoyhteys talonpoikaiston kanssa kangastavarain linjaa on erittäin tärkeää. Mutta hän ei pysähtynyt siihen, sillä sen ohella hän korosti sitä, että liittoyhteyttä talonpoikaistoon toteutettaisiin myös metallin linjaa, talonpoikaiston koneilla varustamisen linjaa, maan sähköistämisen linjaa, t.s. kaikkia niitä linjoja, jotka edistävät talonpoikaistalouden uudistamista ja sen uudestimuokkaamista kollektivismin hengessä.

Ehkä haluatte kuulla esimerkiksi seuraavan lainauksen Leniniltä:

„Pienviljelijän uudestimuokkaaminen, koko hänen psykologiansa ja tottumustensa uudestimuokkaaminen on asia, joka vaatii sukupolvien ajan. Vain aineellinen pohja, tekniikka, traktorien ja koneiden käyttö maanviljelyksessä joukkomitassa, sähköistäminen joukkomitassa, voi ratkaista tämän kysymyksen pienviljelijän suhteen, niin sanoaksemme tervehdyttää koko hänen psykologiansa. Juuri se uudestimuokkaksi pienviljelijän perinperin ja tavattoman nopeasti“ (XXVI osa, s. 239).

Asia on selvä: työväenluokan ja talonpoikaiston liitto ei voi olla vankka ja pysyvä, liittoyhteys ei voi olla vankka ja pysyvä eikä se voi saavuttaa tarkoitustaan vähitellen tapahtuvassa talonpoikaiston uudestimuokkaamisessa, sen lähentämisessä työväen-

luokkaan ja sen siirtämisessä kollektivismin raiteille, ellei tekstiilialan liittooyhteyttä täydennetä metallialan liittooyhteydellä.

Näin toveri Lenin käsitti liittooyhteyden.

Kolmas kysymys koskee kysymystä uudesta talouspolitiikasta (NEP) ja luokkataistelusta uuden talouspolitiikan oloissa.

Ennen kaikkea on välttämätöntä todeta, että puolueemme ei antanut uuden talouspolitiikan perusteita sotakommunismiin jälkeen, kuten eräät toverit joskus väittävät, vaan ennen sitä, jo vuoden 1918 alussa, jolloin me saimme ensimmäisen kerran mahdollisuuden aloittaa uuden, sosialistisen talouden rakentamisen. Minä voisin vedota Iljitshin tunnettuun kirjaseen „Neuvostovallan lähimmistä tehtävistä“, joka julkaistiin vuoden 1918 alussa ja jossa on esitetty uuden talouspolitiikan perustat. Ottaessaan interventio päätyttyä käytäntöön uuden talouspolitiikan puolue määritteli sen uudeksi talouspolitiikaksi siksi, että tämän saman politiikan oli interventio keskeyttänyt ja me saimme mahdollisuuden toteuttaa sitä vasta interventio jälkeen, sotakommunismiin jälkeen, johon verrattuna nep oli todellakin uutta talouspolitiikkaa. Tämän vakuudeksi pidän tarpeellisena viitata Neuvostojen IX edustajakokouksen hyväksymään tunnettuun päätöslauselmaan, jossa on mustalla valkealle kirjoitettu, että uuden talouspolitiikan perustat oli esitetty jo ennen sotakommunismia. Tässä päätöslauselmassa „Uuden talouspolitiikan ennakkoyhteenvedoista“ sanotaan seuraavaa:

„Niin sanottu uusi talouspolitiikka, jonka tärkeimmät periaatteet oli täsmällisesti määriteltä jo ensimmäisen hengähdysketken

aikana, keuhkii 1918 *, perustuu Neuvosto-Venäjän taloudellisten voimien tarkkaan huomioonottamiseen. Tämän politiikan toteuttaminen, jonka Venäjän tilanherrojen ja porvariston sekä Euroopan imperialismiin vastavallankumouksellisten voimien yhdistetty hyökkäys työläis-talonpoikaisen valtion kimppuun keskeytti, kävi mahdolliseksi vasta sen jälkeen, kun vastavallankumouksen hankkeista oli sotilaallisella voimalla tehty loppu, vuoden 1921 alkuun tultaessa" (kts. „Neuvostojen IX Yleisvenäläisen edustajakokouksen päätökset“, s. 16⁴⁷).

Te huomaatte siis, kuinka väärässä ovat eräät toverit, jotka väittävät puolueen käsittäneen sosialismin rakentamisen välttämättömyyden markkina- ja rahatalouden oloissa, siis myös uuden talouspolitiikan oloissa, muka vasta sotakommunismiin jälkeen.

Entä mitä tästä seuraa?

Tästä seuraa ennen kaikkea se, että uutta talouspolitiikkaa ei saa pitää vain pelkkänä perääntymisenä.

Tästä seuraa edelleen, että uusi talouspolitiikka edellyttää sosialismin voitokasta ja järjestelmällistä hyökkäystä taloutemme kapitalistisia aineksia vastaan.

Oppositio Trotskin persoonassa on sitä mieltä, että kun kerran on otettu käytäntöön uusi talouspolitiikka, niin meidän ainoaksi tehtäväksemme jää perääntyä askel askeleelta, kuten me peräännyimme uuden talouspolitiikan alussa, „laajentaa“ uutta talouspolitiikkaa ja luopua asemista. Trotskin väite siitä, että salliessaan maan vuokrauksen ja palkkatyövoiman käytön maaseudulla puolue on muka „laajentanut“ uutta talouspolitiikkaa ja luopunut Leninin kannasta, perustuu tähän uuden talouspolitiikan väärin ymmärtämiseen. Ehkä haluatte kuulla Trotskin sanoja:

* Alleviivaus minun. J. St.

„Entä mitä ovat neuvostovallan viimeiset toimenpiteet maaseudulla — maanvuokrauksen ja työvoiman palkkauksen salliminen, — kaikki se, jota me sanomme maaseudun uuden talouspolitiikan laajentamiseksi... Mutta olisiko voitu olla laajentamista uutta talouspolitiikkaa maaseudulla? Ei, sillä silloin olisi talonpoikaistalous riutunut, markkinat supistuneet, teollisuuden kehitys tyrehtynyt“ (Trotski. „8 vuotta“, s. 16—17).

Näin pitkälle saatetaan mennä, jos päntätään päähän sellainen väärä ajatus, että uusi talouspolitiikka on perääntymistä ja vain perääntymistä.

Voidaanko sanoa, että salliessaan palkkatyövoiman käytön ja maanvuokrauksen maaseudulla puolue „laajensi“ uutta talouspolitiikkaa, „luopui“ Leninistä j.n.e.? Ei tietenkään. Ihmisillä, jotka puhuvat moista typeryyttä, ei ole mitään yhteistä Leninin ja leninismien kanssa.

Minä voisin vedota tässä tunnettuun Leninin kirjeeseen Osinskille huhtikuun 1 päiväältä 1922. Tässä kirjeessään Lenin puhuu suoraan palkkatyövoiman käytön ja maanvuokrauksen välttämättömyydestä maaseudulla. Se oli puolueen XI edustajakokouksen lopulla, jossa edustajakokouksessa edustajien keskuudessa pohdittiin laajasti kysymystä työstä maaseudulla, uudesta talouspolitiikasta ja sen seurauksista.

Tässä on lainaus tuosta kirjeestä, joka on päätöslauselmaluonnos puolueen edustajakokouksen edustajille:

„Kysymyksessä palkkatyövoiman käytön ehdoista maataloudessa ja maanvuokrauksen ehdoista puolueen edustajakokous kehoittaa kaikkia työntekijöitä tällä alalla olemaan ahdistamatta liiallisilla muodollisuuksilla kumpaakaan ilmiötä ja rajoittumaan Neuvostojen viimeisen edustajakokouksen päätösten toteuttamiseen sekä tutkimaan sitä, nimenomaan minkälaiset käytännölliset

toimenpiteet olisivat tarkoituksenmukaisia rajoittamaan äärimmäisyyksiä ja vahingollisia liiallisuuksia mainituissa suhteissa“ (kts. Lenin-kokoelma IV, s. 396⁴⁸).

Te huomaatte, miten typeriä ja sisällyksettömiä ovat jutut uuden talouspolitiikan „laajentamisesta“ ja Leninistä „luopumisesta“, kun otettiin käytäntöön maanvuokraus ja palkkatyövoima maaseudulla j.n.e.

Minkä tähden minä puhun tästä?

Sen tähden, että ihmiset, jotka jaarittelevat uuden talouspolitiikan „laajentamisesta“, etsivät tästä jaarittelusta itselleen puolusteluja perääntymiselle maaseudun kapitalististen ainesten edessä.

Sen tähden, että meillä on ilmaantunut puolueeseen ja puolueen lähelle ihmisiä, jotka näkevät uuden talouspolitiikan „laajentamisessa“ työläisten ja talonpoikain liittoyhteyden „pelastuksen“ ja jotka sen vuoksi, että erikoistoimenpiteet on lakkautettu, vaativat luopumaan kulakiston rajoittamisesta, vaativat kapitalististen ainesten valloilleen laskemista maaseudulla... liittoyhteyden etujen hyväksi.

Sen tähden, että puolue on kaikin voimin ja kaikin keinoin suojeltava tuollaisilta proletariaatinvastaisilta mielialoilta.

Kauemmaksi menemättä viittaa erään toverin, „Bednota“ lehden⁴⁹ työntekijän Osip Tshernovin kirjelmään, jossa hän vaatii kulakistolle useita helpotuksia, jotka eivät merkitse mitään muuta kuin todellista ja kaunistelematonta uuden talouspolitiikan „laajentamista“. Minä en tiedä, onko hän kommunisti vaiko puolueeton. Ja tämä toveri, Osip Tshernov, joka on Neuvostovallan sekä työläisten ja talonpoikaiston liiton kannalla, on siinä määrin sotkeutunut

talonpoikaiskysymyksessä, että häntä on vaikea erottaa maalaisporvariston ideologista. Mitkä hänen mielestään ovat viljarintamalla olevien vaikeuksiemme syyt? „Ensimmäinen syy“, sanoo hän, „on epäilemättä progressiivisesti kohoava tuloverojärjestelmä... Toinen syy — oikeudelliset muutokset vaaliohjeissa, ohjeiden epäselvyys siinä suhteessa, ketä on pidettävä kulakina“.

Mitä on tehtävä vaikeuksien voittamiseksi? „On välttämätöntä“, sanoo hän, „ennen kaikkea lakkauttaa progressiivisesti kohoava tuloverojärjestelmä sellaisena kuin se nykyään on voimassa ja korvata se maan määrään perustuvalla verojärjestelmällä, verottaa jossain määrin työkarjaa ja suuria maatalouskoneita... Toinen toimenpide, joka on yhtä tärkeä, on vaaliohjeiden tarkistaminen, niiden tunnusmerkkien selvittäminen, jotka osoittavat, mistä alkaa riistäjätalous, kulakkitalous“.

Siinä se on, tuo uuden talouspolitiikan „laajentaminen“. Kuten huomaatte, ei Trotskin heittämiä siemen ole joutunut hukkaan. Uuden talouspolitiikan väärin ymmärtäminen synnyttää jaarittelua uuden talouspolitiikan „laajentamisesta“ ja jaarittelu uuden talouspolitiikan „laajentamisesta“ saa aikaan kaikenlaisia kirjelmiä, kirjoituksia, kirjeitä ja ehdotuksia siitä, että kulakille annettaisiin vapautta, vapautettaisiin se rajoituksista ja annettaisiin sille mahdollisuus rikastua vapaasti.

Tältä alalta, uutta talouspolitiikkaa ja luokkataistelua uuden talouspolitiikan oloissa koskevasta kysymyksestä haluaisin panna merkille vielä erään seikan. Tarkoitän erään toverin lausuntoa siitä, että

luokkataistelulla uuden talouspolitiikan oloissa viljanhankintojen yhteydessä on muka vain kolmasarvoinen merkitys, että sillä, tuolla luokkataistelulla ei ole eikä voi olla muka vähänkään vakavaa merkitystä viljanhankintavaikeuksissamme.

Toverit, minun on sanottava, etten mitenkään voi hyväksyä tätä lausuntoa. Olen sitä mieltä, että proletariaatin diktatuurin oloissa meillä ei ole eikä voi olla yhtään edes jossain määrin vakavaa poliittista tai taloudellista seikkaa, joka ei heijastaisi luokkataistelun olemassaoloa kaupungissa tai maaseudulla. Vai lakkauttaako uusi talouspolitiikka proletariaatin diktatuurin? Ei tietenkään! Päinvastoin, uusi talouspolitiikka on proletariaatin diktatuurin omalaatuinen ilmenemismuoto ja ase. Eikö sitten proletariaatin diktatuuri ole luokkataistelun jatkumista? (Ääniä: „Oikein!“.) Miten tämän jälkeen voidaan sanoa, että luokkataistelulla on kolmasarvoinen merkitys sellaisissa tärkeissä poliittisissa ja taloudellisissa tosiasioissa, kuin kulakiston esiintyminen neuvostopolitiikkaa vastaan viljanhankintojen aikana, Neuvostovallan vastatoimenpiteet ja hyökkäystoimenpiteet kulakkeja ja keinottelijoita vastaan viljanhankintojen yhteydessä?

Eikö se ole tosiasia, että viljanhankintapulan aikana meillä oli uuden talouspolitiikan oloissa ensimmäinen vakava maaseudun kapitalististen ainesten esiintyminen neuvostopolitiikkaa vastaan?

Eikö maaseudulla sitten ole enää luokkia ja luokkataistelua?

Eikö ole totta, että Leninin tunnusnojaamisesta maalaisköyhälistöön, liitosta keskitalonpojan kanssa ja

taistelusta kulakkeja vastaan on nykyisissä oloissa työmme perustunnus maaseudulla? Mitä tämä tunnus on, ellei luokkataistelun ilmausta maaseudulla?

Politiikkaamme ei tietysti mitenkään voida katsoa luokkataistelun lietsomisen politiikaksi. Miksi? Siksi, että luokkataistelun lietsominen johtaa kansalaissotaan. Siksi, että koska me olemme vallassa, koska me olemme lujittaneet tämän vallan ja hallitsevat kukkulat on keskitetty työväenluokan käsiin, niin meille ei ole edullista se, että luokkataistelu saisi kansalaissodan muodon. Mutta se ei merkitse sitä, että luokkataistelu olisi siten kumottu tai että se, tuo luokkataistelu, ei tulisi kärjistymään. Vielä vähemmän se merkitsee sitä, ettei luokkataistelu muka olisi meidän eteenpäinmenomme ratkaiseva voima. Ei, se ei merkitse sitä.

Me puhumme usein siitä, että me kehitämme talouden sosialistisia muotoja kaupan alalla. Entä mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että me siten ahdistamme pois kaupan alalta monia tuhansia pieniä ja keskisuuria kauppiaita. Voidaanko ajatella, että nämä tavarankiertokulun piiristä pois ahdistetut kauppiaat tulevat istumaan vaieten eivätkä yritä järjestää vastarintaa? Selvää on, ettei voida.

Me puhumme usein siitä, että me kehitämme talouden sosialistisia muotoja teollisuuden alalla. Entä mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että kulkiesamme eteenpäin sosialismia kohti me ahdistamme pois ja saatamme taloudelliseen häviöön, mahdollisesti itsekään sitä huomaamatta, monia tuhansia pieniä ja keskisuuria teollisuuskapitalisteja. Voidaanko ajatella, että nämä taloudelliseen häviöön saatetut ihmiset tule-

vat istumaan vaieten eivätkä yritä järjestää vastarintaa? Ei tietenkään.

Me puhumme usein siitä, että on välttämätöntä rajoittaa kulakiston riistopyrkimyksiä maaseudulla, että kulakistolle on asetettava suuret verot, että on rajoitettava vuokraoikeutta eikä ole sallittava oikeutta kulakkien valitsemiseen Neuvostoihin j.n.e., y.m.s. Entä mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että me kiristämme ja ahdistamme vähitellen maaseudun kapitalistisia aineksia, saattaen ne joskus taloudelliseen häviöön. Voidaanko olettaa, että kulakit tulevat olemaan siitä meille kiitollisia eivätkä yritä järjestää osaa köyhälistöstä tai keskitalonpojista Neuvostovallan politiikkaa vastaan? Ei tietenkään.

Eikö ole selvää, että koko eteenpäinmenomme, jokainen edes jossain määrin vakava menestyksemme sosialistisen rakennustyön alalla ilmaisee luokkataistelua maassamme ja on sen tulos?

Mutta tästä kaikesta seuraa, että sitä mukaa kuin me tulemme kulkemaan eteenpäin, tulee kapitalististen ainesten vastarinta kasvamaan, luokkataistelu kärjistymään, mutta Neuvostovalta, jonka voimat tulevat kasvamaan yhä enemmän ja enemmän, tulee toteuttamaan näiden ainesten eristämisen politiikkaa, työväenluokan vihollisten hajoittamisen politiikkaa ja vihdoin riistäjien vastarinnan tukahduttamisen politiikkaa, luoden perustan työväenluokan ja talonpoikaiston perusjoukkojen eteenpäinmenolle vastaisuudessa.

Asiaa ei saa käsittää siten, että sosialistiset muodot tulevat kehittymään ja työntämään syrjään työväenluokan vihollisia, mutta viholliset tulevat vaieten perääntymään ja antamaan tietä meidän eteenpäin-

menollemme, että me sitten taas tulemme kulkemaan eteenpäin ja he taas perääntymään taaksepäin, kunnes sitten „odottamatta“ poikkeuksetta kaikki yhteiskuntaryhmät, sekä kulakit että köyhälistö, sekä työläiset että kapitalistit osoittautuvat „yhtäkkiä“, „huomaa-matta“, ilman taistelua ja levottomuutta joutuneensa sosialistisen yhteiskunnan helmaan. Sellaisia satuja ei ole eikä voi olla yleensäkkään ja semminkään proleta-riaatin diktatuurin oloissa.

Ei ole ollut eikä tule olemaan sellaista, että kuolevat luokat luopuisivat vapaaehtoisesti asemistaan yrittämättä järjestää vastarintaa. Ei ole ollut eikä tule olemaan sellaista, että työväenluokan kulku sosialismia kohti luokkayhteiskunnassa voisi tapahtua ilman taistelua ja levottomuutta. Päinvastoin, sosialismiin kulku ei voi olla aiheuttamatta riistäjäainesten vastarintaa tätä eteenpäinmenoa kohtaan, ja riistäjien vastarinta ei voi olla johtamatta luokkataistelun kiertämättömään kärjistymiseen.

Siksi työväenluokkaa ei saa tuuditella jutuilla luokkataistelun toisarvoisesta osuudesta.

Neljäs kysymys koskee kulakkien ja keinottelijain suhteen toimeenpantavien erikoistoimenpiteiden probleemia.

Erikoistoimenpiteitä ei saa pitää minään ehdottomina ja kertakaikkiaan määrättyinä. Erikoistoimenpiteet ovat välttämättömiä ja tarkoituksenmukaisia määrättyissä, erikoisissa oloissa, jolloin meillä ei ole käytettävissä muita keinoja manöveerausta varten. Erikoistoimenpiteet ovat tarpeettomia ja vahingollisia toisissa olosuhteissa, jolloin meillä on käytettävissämme toisia, joustavia toimenpiteitä manöveerausta varten

markkinoilla. Ne, jotka luulevat, että erikoistoimenpiteet ovat huonoja kaikenlaisissa olosuhteissa, ovat väärässä. Sellaisia henkilöitä vastaan on käytävä järjestelmällistä taistelua. Mutta väärässä ovat myöskin ne, jotka luulevat, että erikoistoimenpiteet ovat aina välttämättömiä ja tarkoituksenmukaisia. Sellaisia henkilöitä vastaan on käytävä päättäväistä taistelua.

Oliko erikoistoimenpiteiden käyttäminen viljanhankintapulan oloissa virhe? Nykyään kaikki tunnustavat, että se ei ollut virhe, että päinvastoin erikoistoimenpiteet pelastivat maan yleiseltä taloudelliselta kriisiltä. Mikä pakotti meidät käyttämään näitä toimenpiteitä? Tämän vuoden tammikuuhun mennessä syntynyt 128 miljoonan viljapuudan vajoaus, joka meidän oli täytettävä kelirikoon mennessä ja samalla saatava aikaan normaalivauhti viljanhankinnoissa. Olisimmeko me voineet olla turvautumatta erikoistoimenpiteisiin silloin, kun meiltä puuttui satakunta miljoonaa puutaa viljareservejä, jotka olivat välttämättömiä odottamista ja markkinasuhteisiin sekaantumista varten viljanhintojen alentamiseksi, tai silloin, kun meiltä puuttui riittäviä valuuttareservejä suuren viljamäärän tuomista varten ulkomailta? Selvää on, että emme voineet. Mutta miten olisi käynyt, elleimme olisi täyttäneet tätä vajuusta? Meillä olisi nyt mitä vakavin kriisi koko kansantaloudessa, nälkä kaupungeissa ja nälkä armeijassa.

Jos meillä olisi ollut satakunta miljoonaa puutaa käsittävä viljareservi sitä varten, että olisimme voineet odottaa ja alistaa kulakin uuvuttamalla, sekaantumalla markkinoihin viljanhintojen alentamiseksi, niin

me tietysti emme olisi turvautuneet erikoistoimenpiteisiin. Mutta te tiedätte hyvin, että meillä ei ollut sellaista reserviä.

Jos meillä olisi silloin ollut 100—150 miljoonan ruplan valuuttareservi viljan ulkomailta tuontia varten, niin me emme ehkä olisi turvautuneet erikoistoimenpiteisiin. Mutta te tiedätte hyvin, ettei meillä ollut sellaista reserviä.

Merkitseekö tämä sitä, että meidän on edelleenkin jättävä ilman reserviä ja turvauduttava uudelleen erikoistoimenpiteisiin? Ei, ei merkitse. Päinvastoin, meidän on ryhdyttävä kaikkiin käytettävissämme oleviin toimenpiteisiin kootaksemme reservejä ja sulkeaksemme pois kaikenlaisten erikoistoimenpiteiden käyttämisen tarpeellisuuden. Henkilöt, jotka aikovat muuttaa erikoistoimenpiteet puolueemme vakituisiksi tai pitkäaikaisiksi suunnaksi, ovat vaarallisia henkilöitä, sillä he leikkivät tulella ja vaarantavat liittoyhteyttä.

Eikö tästä johdu, että meidän on kieltäydyttävä ainiaaksi erikoistoimenpiteiden käyttämisestä? Ei, ei johdu. Meillä ei ole perusteita väittää, etteivät erikoistoimenpiteiden käyttöä vaativat erikoisolot voisi jolloinkin uusiintua. Sellainen väitös olisi tyhjänpäiväinen poppauksen väite.

Lenin, joka antoi uuden talouspolitiikan perustelun, ei kuitenkaan pitänyt mahdollisena vanhoa, ettei uuden talouspolitiikan oloissa voitaisi käyttää jopa köyhälistökomiteain menetelmiäkin visseillä ehdoilla ja vississä tilanteessa. Sitä suuremmalla syyllä me emme voi vanhoa olevamme kerta kaikkiaan käyttämättä erikoistoimenpiteitä, joita ei voida verrata niin

kärkevään keinoon taistelussa kulakistoa vastaan, kuin köyhälistökomiteain menetelmät.

Ei ole ehkä haitaksi palauttaa muistiin eräs Preobrazhenskin kanssa puolueemme XI edustajakokouksessa sattunut tapaus, jolla on välitön yhteys tähän kysymykseen. On tunnettua, että Preobrazhenski teeseissään työstä maaseudulla XI edustajakokouksessa yritti „kerta kaikkiaan“ hyljätä köyhälistökomiteain taistelumenetelmät kulakistoa vastaan uuden talouspolitiikan oloissa. Preobrazhenski kirjoitti teeseissään: „Tämän kerroksen (kulakiston ja varakkaan talonpoikaiston) hylkäämisen ja sen räikeän eitaloudellisen lannistamisen politiikka vuoden 1918 köyhälistökomiteain keinojen avulla olisi mitä vahingollisin virhe“ (§ 2).

On tunnettua, että Lenin vastasi tähän seuraavalla tavalla:

„Toisen pykälän toinen lause („köyhälistökomiteain keinoja“ vastaan) on vahingollinen ja virheellinen, sillä esimerkiksi sota voi pakottaa köyhälistökomiteain keinoihin. Siitä on sanottava vallan toisin, esimerkiksi näin: maatalouden kohottamisen ja sen tuotemäärän lisäämisen määräävän tärkeyden vuoksi tulee proletariaatin politiikan kulakiston ja talonpoikaiston varakkaan osan suhteen olla tällä hetkellä* suunnattu pääasiassa sen riistopyrkimysten rajoittamiseen j.n.e. Miten valtiomme voi rajoittaa näitä pyrkimyksiä, miten sen pitää ja miten se voi puolustaa talonpoikaisköyhälistöä — siinä on kysymyksen ydin. Sitä on tutkittava ja pakotettava tutkimaan käytännöllisesti, sillä yleiset fraasit ovat tyhjiä“ (kts. Lenin-kokoelma IV, s. 391⁵⁰).

On selvää, että erikoistoimenpiteitä pitää tarkastella dialektisesti, sillä kaikki riippuu ajan ja paikan ehdoista.

* Alleviivaus minun. J. St.

Näin, toverit, on niiden yleisluontoisten kysymysten laita, jotka ovat heränneet keskustelun aikana.

Sallikaa nyt siirtyä kysymykseen **viljaprobleemista ja vaikeuksiemme perustoista viljarintamalla.**

Olen sitä mieltä, että useat toverit ovat hairah-taneet siinä mielessä, että he ovat sekottaneet yhteen viljarintamallamme olevien vaikeuksien monenlaiset syyt, sekottaneet väliaikaiset ja konjunktuurisyyt (erikoisluontoiset syyt) pitempiäikäisiin ja perussyihin. On olemassa kahdenlaisia viljavai-keuksien syitä: pitempiäikäisiä eli perussyitä, joiden poistamiseen tarvitaan useita vuosia, ja erikoisia eli konjunktuurisyytä, jotka voidaan poistaa viipymättä, jos ryhdytään välttämättömiin toimenpiteisiin ja toteutetaan ne. Kaikkien näiden syiden sekottaminen yhteen merkitsee koko kysymyksen sotkemista.

Mikä on viljarintamalla olevien vaikeuksiemme perussisältö ja -merkitys? Se, että ne asettavat eteemme kaikessa laajuudessaan viljaprobleemin, viljan tuotannon probleemin, maatalouden probleemin yleensä ja viljatuotannon probleemin erikoisesti.

Onko meillä yleensä viljaprobleemi ajankohtaisena kysymyksenä? On ehdottomasti. Vain sokeat voivat epäillä sitä, etteikö viljaprobleemi vaikuttaisi nykyään neuvostoyhteiskunnan kaikkiin huokosiin. Me emme voi elää kuin mustalaiset ilman viljareservejä, ilman määrättyjä reservejä kadon varalta, ilman reservejä markkinoilla käytävää manöveerausta varten, ilman reservejä sodan varalta ja vihdoin ilman vissejä reservejä maastavientiä varten. Ei edes pientalon-poikakaan taloutensa pienuudesta huolimatta voi tulla

toimeen ilman reservejä, ilman jonkinlaisia varastoja. Eikö ole selvää, että suuri valtakunta, joka käsittää kuudennen osan maapallon maista, ei voi tulla toimeen ilman viljareservejä sisäisiä ja ulkoisia tarpeita varten?

Olettakaamme, että meillä ei olisi sattunut syysviljojen katoa Ukrainassa ja että olisimme päättäneet viljanhankintavuoden „juuri ja juuri“, niin olisiko sitä voitu pitää meille riittävänä? Ei, ei olisi voitu. Me emme voi enää tulla toimeen siten, että meillä on viljaa „juuri ja juuri“. Meillä pitää olla käytettävissämme vissi vähimmäismäärä reservejä, jos haluamme säilyttää Neuvostovallan asemat niin sisäisessä kuin myöskin ulkoisessa suhteessa.

Ensinnäkään me emme ole taattuja sotilaalliselta hyökkäykseltä. Luuletteko te, että maata voidaan puolustaa ilman minkäänlaisia viljareservejä armeijaa varten? Puheita pitäneet toverit olivat aivan oikeassa sanoessaan, että nykyinen talonpoika ei ole enää sellainen, jollainen se oli kuutisen vuotta sitten, jolloin se pelkäsi menettävänsä maan tilanherralle. Talonpoika on alkanut jo unohtaa tilanherran. Se vaatii nyt uusia, parempia elinoloja. Voimmeko me vihollisen hyökkäyksen sattuessa käydä sotaa sekä ulkoista vihollista vastaan rintamalla että maamiestä vastaan selustassa saadaksemme nopeasti viljaa armeijaa varten? Ei, me emme voi emmekä saa niin tehdä. Maanpuolustusta varten on meillä oltava armeijan varustamiseksi määrätyt varastot, vaikkapa vain ensimmäisiksi kuudeksi kuukaudeksi. Mitä varten tarvitaan tämä kuuden kuukauden hengähdysaika? Antaaksemme talonpojalle mahdollisuuden tointua,

päästä käsitykseen sodan vaarallisuudesta, päästä selville tapahtumista ja ryhdistymään maan puolustuksen yhteisen asian hyväksi. Jos me tyydymme siihen, että selviydymme „juuri ja juuri“, niin meillä ei milloinkaan tule olemaan mitään reservejä sodan varalta.

Toiseksi, me emme ole taattuja vaikeuksilta viljemarkkinoilla. Me tarvitsemme välttämättä vissejä reservejä sekaantumista varten viljemarkkina-asioihin toteuttaaksemme omaa hintapolitiikkaamme. Sillä me emme voi eikä meidän pidä joka kerta turvautua erikoistoimenpiteisiin. Mutta meillä ei milloinkaan tule olemaan näitä reservejä, jos me aina rupeamme kulkemaan rotkon partaalla tyytyen siihen, että meillä on mahdollisuus päättää hankintavuosi „juuri ja juuri“.

Kolmanneksi, me emme ole taattuja kadolta. Me tarvitsemme aivan välttämättä vissin viljareservin sitä varten, että kadon sattuessa saisimme turvatuiksi nälänhädässä olevat seudut edes jossain määrin ja joksikin ajaksi. Mutta meillä ei tule olemaan sellaista reserviä, ellemme lisää tavaraviljan tuotantoa ja kieltäydy jyrkästi ja päättäväisesti vanhasta tavasta elää ilman varastoja.

Vihdoin meillä pitää aivan välttämättä olla reservi viljan maastavientiä varten. Meidän on tuotava maahan tehdaskalustoa teollisuutta varten. Meidän on tuotava maahan maatalouskoneita, traktoreita ja niiden varaosia. Mutta sitä on mahdotonta tehdä, ellei viedä maasta viljaa, ellei kerätä määrättyjä valuuttareservejä viemällä maasta viljaa. Ennen sotaa maasta vietiin viljaa joka vuosi 500—600 miljoonaa puutaa. Näin paljon voitiin viedä siksi, että itse kärsittiin

puutetta. Se on totta. Mutta on käsitettävä, että sittenkin meillä oli ennen sotaa tavaraviljaa kaksi kertaa enemmän kuin nyt. Ja juuri siksi, että meillä on nyt tavaraviljaa kaksi kertaa vähemmän, juuri siksi vilja puuttuukin vientitavaroistamme. Mutta mitä merkitsee viljan puuttuminen viennistä? Se merkitsee sen mahdollisuuden menettämistä, jonka avulla me toimme maahan ja jonka avulla meidän on tuotava edelleenkin tehdaskalustoa teollisuutta varten, traktoreita ja koneita maataloutta varten. Voidaanko näin elää edelleen ja olla kokoamatta vilja-reservejä ulosvientiä varten? Ei, ei voida.

Siinä määrin turvaamaton ja epävarma on vilja-reserviemme tila.

Puhumattakaan siitä, että meiltä puuttuu viljareservejä kaikilla näillä neljällä alalla, meillä ei riitä myöskään määrättyjä vähimmäisvarastoja sitä varten, että voitaisiin siirtyä kivuttomasti toisesta hankintavuodesta toiseen ja varustaa keskeytyksittä kaupunkejamme sellaisina vaikeina kuukausina kuin kesä- ja heinäkuu ovat.

Voidaanko tämän jälkeen kieltää viljaprobleemin kärkevyys ja viljarintamalla olevien vaikeuksiemme vakavuus?

Mutta viljavaikeuksien yhteydessä meillä on syntynyt myös poliittista luonnetta olevia vaikeuksia. Sitä ei missään tapauksessa saa unohtaa, toverit. Tarkoitin sitä tyytymättömyyttä talonpoikaiston vissin osan keskuudessa, talonpoikaisköyhälistön samoin kuin keskitalonpoikaistonkin vissin osan keskuudessa, jota tyytymättömyyttä meillä on ollut havaittavissa ja joka vissillä tavalla vaaransi liittoyhteyttä.

Olisi tietysti aivan väärin sanoa, että meillä olisi liittoyhteyden purkautuminen, kuten Frumkin puhuu siitä kirjelmässään. Se ei ole totta, toverit. Liittoyhteyden purkautuminen on vakava asia. Liittoyhteyden purkautuminen merkitsee kansalaissodan alkua, ellei itse kansalaissotaa. Ei pidä pelotella itseään „hirmu“-sanoilla. Ei pidä antautua paniikin valtaan. Se ei sovi bolshevikille. Liittoyhteyden purkautuminen merkitsee sitä, että talonpoikaisto on katkaissut välinsä Neuvostovaltaan. Mutta jos talonpoika on todella katkaissut välinsä Neuvostovaltaan, **joka on talonpojan viljan perusostaja**, niin se ei enää laajenna teille kylvöalaa. Mutta sen sijaan me näemme, että kevätiljojen kylvöala on laajentunut tänä vuonna **poikkeuksetta kaikilla viljaseuduilla**. Mitä liittoyhteyden purkautumista se on? Miten tällaista tilannetta voidaan sanoa „perspektiivien puuttumiseksi“ talonpoikaistaloudelta, kuten siitä esimerkiksi Frumkin puhuu? Mitä „perspektiivien puuttumista“ se on?

Missä on meidän viljavaikeuksiemme **perusta**, jos otetaan huomioon vaikeuksien **pitkäaikaiset ja perussyyt** eikä väliaikaisia, konjunktuurisyyt?

Viljavaikeuksiemme pohjana on maatalouden suureneva hajanaisuus ja pirstoutuneisuus. Onhan tosiasia, että maatalous pirstoutuu yhä enemmän, varsinkin viljatalouden alalla, käyden yhä vähemmän kannattavaksi ja vähemmän tavaraviljaa tuottavaksi. Kun meillä ennen vallankumousta oli 15—16 miljoonaa talonpoikaistaloutta, niin nyt meillä on niitä 24—25 miljoonaa, ja pirstoutumisprosessi on yhä voimistumassa.

On totta, että kylvöalamme eivät nyt ole sanottavastikaan pienemmät kuin ennen sotaa olleet kylvö-

alat, ja viljan kokonaistuotanto on kaikkiaan vain viitisen prosenttia pienempi kuin ennen sotaa. Mutta onnettomuus on siinä, että tästä kaikesta huolimatta tavaraviljan tuotanto jää jälkeen sodanedellisestä tuotannosta puolella, s.o. noin 50 prosentilla. Siinä on kysymyksen ydin.

Mistä sitten on kysymys? Siitä, että pientalous ei ole niin kannattavaa, se tuottaa vähemmän tavara- viljaa eikä se ole niin vankkaa kuin suurtalous. Marxilaisuuden tunnettu toteama siitä, että pientuotanto on epäedullisempää kuin suurtuotanto, pitää täydellisesti paikkansa maataloudessakin. Sen tähden pieni talonpoikaistalous tuottaa samalla maa-alalla paljon vähemmän tavaraviljaa kuin suurtalous.

Missä on ulospääsy?

Meillä on kolme ulospääsyä, kuten Politbyroon päätöslauselmassa sanotaan.

1. Ulospääsy on siinä, että kohotetaan mahdollisuuden mukaan pienen ja keskinkertaisen talonpoikaistalouden tuotantoa, otetaan sahan tilalle aura, annetaan pieniä ja keskisuuria koneita, annetaan lannoitteita, turvataan siemenillä, annetaan agronoomista apua, vedetään talonpoikaisto osuustoimintaan, tehdään kontrahteja kokonaisten kylien kanssa antaen niille lainaksi parhaita siemeniä ja turvaten täten talonpoikaisto kollektiivisella luotolla ja vihdoin annetaan niille vuokralle suuria koneita vuokra-asemien kautta.

Ne toverit, jotka väittävät, että pientalonpoikaistalous on käyttänyt loppuun kehitysmahdollisuutensa, joten sitä ei siis kannata enää pitemmälle auttaa, ovat väärässä. Se on aivan väärä mielipide. Yksilöl-

lisellä talonpoikaistaloudella on vielä paljon kehitysmahdollisuuksia. Sitä on vain osattava auttaa näiden mahdollisuuksien realisoimisessa.

Väärässä on myöskin „Krasnaja Gazeta“⁵¹ väittäessään, että yksilöllisten talonpoikaistalouksien osuustoiminnallistamisen politiikka myynnin ja varustelun alalla ei ole osoittautunut tarkoituksenmukaiseksi. Se on kerrassaan väärin, toverit. Päinvastoin, osuustoiminnallistamisen politiikka varustelun ja myynnin linjaa on osoittautunut täysin tarkoituksenmukaiseksi, sillä se on luonut realisen perustan käänteelle talonpoikaiston keskuudessa kolhoosiliikkeen suuntaan. On epäilemätöntä, että ilman varustelu- ja myyntiosuustoiminnan kehittämistä meillä ei olisi sitä käännettä talonpoikaiston suhteissa kolhooseihin, joka meillä on nykyään ja joka auttaa meitä kehittämään edelleen kolhoosirakennustyötä.

2. Ulospääsy on edelleen siinä, että köyhiä ja keskitalonpoikia autetaan vähitellen yhdistämään hajallaan olevat pienet taloutensa uuden tekniikan ja kollektiivisen työn pohjalla toimiviksi kollektiivisiksi suurtalouksiksi, jotka ovat edullisempia ja joilla tavaratuotannon osuus on suurempi. Tarkoitin kaikkia pientalouksien yhteenliittämisen muotoja suuriksi, yhteiskunnallisiksi talouksiksi, yksinkertaisista osuuskunnista artteleihin asti, joilla tavaratuotannon osuus ja työn tuottavaisuus on verrattomasti suurempi kuin hajallaan olevilla pienillä talonpoikaistalouksilla.

Siinä on probleemin ratkaisun perusta.

Väärässä ovat ne toverit, jotka kolhoosien puolesta esiintyessään syyttävät meitä pientalonpoikaistalouden „rehabilitoinnista“. He ovat nähtävästi sitä

mieltä, että suhteitten yksilölliseen talonpoikaistalouteen pitää olla taistelun ja hävityksen suhteita, mutta ei avun ja puoleensavetämisen suhteita. Se on kerrassaan väärin, toverit. Yksilöllinen talonpoikaistalous ei lainkaan tarvitse „rehabilitointia“. Sen kannattavuus on vähäistä, se on totta. Mutta se ei vielä merkitse sitä, että se on kokonaan epäedullista taloutta. Me rikkoisimme liittoyhteyden, jos asettuisimme taistelun ja hävittämisen kannalle yksilöllisen talonpoikaistalouden suhteen ja poikkeaisimme pois siltä leniniläiseltä kannalta, että kolhoosien on annettava yksilöllisille talonpoikaistalouksille jokapäiväistä apua ja tukea.

Vieläkin enemmän väärässä ovat ne, jotka ylistäessään kolhooseja julistavat yksilöllisen talonpoikaistalouden „kiroukseksemme“. Se haiskahtaa jo suoranaiselta sodalta talonpoikaistaloutta vastaan. Mistä sellainen on otettu? Jos talonpoikaistalous on „kirous“, niin miten voidaan selittää työväenluokan liitto talonpoikaiston perusjoukkojen kanssa? Työväenluokan liitto „kirouksen“ kanssa, — voiko maailmassa olla sellaisia mahdottomuuksia? Miten voidaan puhua tuollaista ja julistaa samalla liittoyhteyttä? Muistellaan Leninin sanoja siitä, että on siirryttävä vähitellen talonpojan hevossaakin selästä teollisuuden teräksisen hevosen selkään. Se on oikein hyvä asia. Mutta sillä tavallako siirrytään toisen hevosen selästä toisen selkään? Eikö talonpoikaistalouden julistaminen „kiroukseksi“ silloin, kun ei ole vielä luotu laajaa ja voimakasta perustaa laajaksi kehittyneen kolhoosiverkon muodossa, merkitse sitä, että jäädään ilman minkäänlaista hevosta, ilman minkäänlaista perustaa?

(Ääniä: „Oikein, oikein!“.) Näiden tovereiden virhe on siinä, että he asettavat kolhoosit yksilöllisten talonpoikaistalouksien vastakohdaksi. Mutta me haluamme, että näitä talouden kahta muotoa ei asetettaisi toistensa vastakohdaksi, vaan että ne liittyisivät läheisesti toisiinsa, että tässä liittoyhteydessä kolhoosi antaisi apua yksilötalonpojalle ja auttaisi sitä siirtymään vähitellen kollektivismin raiteille. Niin, me haluamme, ettei talonpoikaisto pitäisi kolhooseja vihollisinaan, vaan ystävinään, jotka auttavat sitä, auttavat vapautumaan köyhyydestä. (Ääniä: „Oikein!“.) Jos tämä on oikein, niin silloin ei pidä puhua yksilöllisen talonpoikaistalouden „rehabilitoinnista“ tai siitä, että talonpoikaistalous on meidän „kirouksemme“.

Olisi pitänyt sanoa, että pientalonpoikaistalous on epäedullisempi tai jopa kaikkein epäedullisin suureen kollektiiviseen talouteen verrattuna, mutta se ei kuitenkaan ole vailla määrättyä verrattain tärkeää etuisuutta. Mutta teidän mukaan asia on siten, että pientalonpoikaistalous on ylipäänsä epäedullista ja ehkäpä vielä vahingollistakin.

Lenin ei pitänyt pientalonpoikaistaloutta sellaisena. Hän sanoi tästä asiasta puheessaan „Elintarvikeverosta“ näin:

„Jos talonpoikaistalous voi kehittyä edelleen, niin on sille turvattava varmasti myöskin siirtyminen eteenpäin, ja eteenpäin siirtyminen on väistämättä siinä, että vähimmän edullinen ja eniten jälkeenjäänyt pieni, eristäytynyt talonpoikaistalous järjestäisi vähitellen yhteenliittymällä yhteiskunnallisen suuren maanviljelystalouden. Siten ovat sosialistit aina tämän kaiken käsittäneet. Juuri niin ajattelee kommunistinen puolueemmekin“ (XXVI osa, s. 299).

Siis yksilöllisellä talonpoikaistaloudella on sittenkin vissejä etuisuuksia.

Eri asia on, kun korkeampi talousmuoto, suur-talous, taistelee alempaa vastaan, saattaa sen taloudelliseen häviöön ja tuhoaa sen. Siten käy kapitalismin oloissa. Mutta aivan eri asia on, kun korkeampi talousmuoto ei saata alempaa talousmuotoa taloudelliseen häviöön, vaan auttaa sitä nousemaan, siirtymään kollektivismiin raitelle. Siten käy Neuvostojärjestelmän oloissa.

Lenin sanoo kolhoosien ja yksilöllisten talonpoikaistalouksien välisistä suhteista näin:

„Erikoisesti on pyrittävä siihen, että todella ja täydellisesti toteutettaisiin käytännössä sitä Neuvostovallan lakia (kolhooseista ja neuvostotiloista. **J. St.**), joka vaatii neuvostotiloilta, maatalouskommuunoilta ja kaikilta samantapaisilta yhtymiltä viipymättöntä ja kaikinpuolista avunantoa ympäristöseudun keskitalonpojille. Vain sellaisen todellisen avunannon perusteella voidaan toteuttaa sopimusta keskitalonpojan kanssa*. Vain siten voidaan ja täytyy voittaa sen luottamus“ (XXIV osa, s. 175).

Asia on siis niin, että kolhoosien ja neuvostotilojen on autettava talonpoikaistalouksia nimenomaan yksilöllisinä talouksina.

Ja vihdoin kolmas lainaus Leniniltä:

„Vain siinä tapauksessa, jos onnistutaan teossa osoittamaan talonpojille yhteisen, kollektiivisen, osuuskunnallisen, arttelimaisen maanviljelyksen etuisuudet, ainoastaan, jos onnistutaan auttamaan talonpoikaa yhteistalouden, arttelitalouden avulla, vain silloin valtiolta käsisään pitävä työväenluokka todella todistaa talonpojalle olevansa oikeassa, vetää lujasti ja toden-teolla puolelleen monimiljoonaisen talonpoikaisjoukon“ (XXIV osa, s. 579).

* Alleviivaus minun. **J. St.**

Näin suureksi Lenin arvioi kolhoosiliikkeen merkityksen maamme sosialistisessa uudestijärjestämisessä.

On sangan kummallista, että eräät toverit keskittivät pitkissä puheissaan huomionsa kysymykseen yksilöllisistä talonpoikaistalouksista mainitsematta sanallakaan, kirjaimellisesti sanallakaan kolhoosien kohottamistehtävästä puolueemme ajankohtaisena ja ratkaisevana tehtävänä.

3. Ulospääsy on vihdoin siinä, että lujitetaan entisiä neuvostotiloja ja kohotetaan uusia, suuria neuvostotiloja, jotka ovat kaikkein kannattavimpia taloudellisia yksikköjä ja joissa tavaratuotannon osuus on korkein.

Tällaiset ovat ne kolme perustehtävää, joiden täyttäminen antaa meille mahdollisuuden ratkaista viljaprobleemin ja siis siten likvidoida viljarintamalla olevien vaikeuksiemme varsinaisen perustan.

Nykyhetken erikoisuus on siinä, että ensimmäinen tehtävä — yksilöllisen talonpoikaistalouden kohottaminen, joka on vieläkin työmme päätehtävä, on tullut jo riittämättömäksi viljaprobleemin ratkaisemista varten.

Nykyhetken erikoisuus on siinä, että ensimmäistä tehtävää täydennetään käytännöllisesti kahdella uudella tehtävällä — kolhoosien ja neuvostotilojen kohottamisella.

Ilman näiden tehtävien yhteensovittamista, ilman sitkeää työtä näillä kaikilla kolmella linjalla on mahdotonta ratkaista viljaprobleemia enempää maan tavaraviljalla varustamisen kuin myöskään koko kansantaloutemme sosialismin perusteille uudestijärjestämisen mielessä.

Mitä Lenin ajatteli tästä asiasta? Meillä on tunnettu asiakirja, joka puhuu siitä, että täysistunnolle ehdotettu Politbyroon päätöslauselma sattuu täydellisesti yhteen sen käytännöllisen suunnitelman kanssa maatalouden kehittämisestä, jonka Lenin on tuossa asiakirjassa hahmoitellut. Tarkoitin Leninin kirjoittamaa „STO:n (Työ- ja Puolustusneuvoston) evästyttä“. Se on julkaistu toukokuussa 1921. Tässä asiakirjassa Lenin käsittelee kolmea käytännöllisten kysymysten ryhmää: ensimmäinen ryhmä koskee tavarankiertokulun ja teollisuuden kysymyksiä, toinen ryhmä — maatalouden kohottamisen kysymyksiä ja kolmas ryhmä — kaikenlaisia ekosoja⁵² ja alueneuvottelukuntia talouden säännöstelyn alalla.

Mitä siinä, tässä asiakirjassa, on sanottu maataloudesta? Esitän lainauksen „Työ- ja Puolustusneuvoston evästyksestä“:

„Toinen kysymysryhmä. Maatalouden kohottaminen: a) talonpoikaistalous, b) neuvostotilat, c) kommuunat, d) arttelit, e) osuuskunnat, f) yhteiskunnallisen talouden muut muodot“ (kts. XXVI osa, s. 374).

Te huomaatte, että Politbyroon päätöslauselman käytännölliset johtopäätökset viljaprobleemin ja yleensä maatalousprobleemin ratkaisemisessa sattuvat täydellisesti yhteen Leninin suunnitelman kanssa, joka on esitetty „Työ- ja Puolustusneuvoston evästyksessä“ vuonna 1921.

On erittäin mielenkiintoista panna merkille se suorastaan nuorukaisen ilo, jolla Lenin, tuo jättiläinen, joka siirteli vuoria ja työnsi niitä vastakkain, otti vastaan jokaisen tiedon yhden tai kahden kolhoo-

sin perustamisesta tai traktorien lähettämisestä jollekin neuvostotilalle. Tässä esimerkiksi lainaus kirjeestä „Neuvosto-Venäjän teknillisen avun yhdistykselle“:

„Hyvät toverit! Sanomalehdissämme on erittäin myönteisiä tietoja yhdistyksenne jäsenten työstä Tambovin läänin Kirsanovin kihlakunnan neuvostotiloilla, Odessan läänin Mitinon asemalla ja myöskin Donetsin kivihiiialueen kaivosmiesten ryhmän työstä... Teen Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Keskuskomitean puhemiehistölle esityksen parhaimpien talouksien tunnustamisesta mallitalouksiksi sekä erikoislaatuisen ja poikkeuksellisen avun antamisesta niille, joka apu on välttämätöntä niiden työn suotuisaa kehittämistä varten. Vielä kerran lausun tasavaltamme nimessä teille syvän kiitollisuuteni ja pyydän ottamaan huomioon, että apunne maanmuokkaamisessa traktoreilla on meille erittäin ajankohtaista ja tärkeää. Erikoista mielihyvää tuottaa minulle mahdollisuus onnitella teitä sen johdosta, että te aiotte järjestää 200 maatalouskommuunaa“ (XXVII osa, s. 309).

Ja vielä lainaus kirjeestä „Neuvosto-Venäjän ystävien yhdistykselle“ Amerikkaan:

„Hyvät toverit! Permin läänin toimeenpanevalle komitealle tekemäni erikoisen kyselyn kautta olen juuri tarkistanut ne lehdissämme julkaistut erikoisen suotuisat tiedot sen työn suhteen, jota yhdistyksenne jäsenet Harold Ware'in johdolla ovat suorittaneet traktoriryhmineen Permin läänin „Toikinon“ neuvostotilalla*... Teen Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Keskuskomitean puhemiehistölle esityksen tämän neuvostotilan tunnustamisesta mallitilaksi sekä erikoislaatuisen ja poikkeuksellisen avun antamisesta sille niin rakennustöiden suhteen kuin myöskin bensiinillä, metallilla ja muilla materiaaleilla varustamisessa, jotka ovat välttämättömiä remonttiverstaan järjestämistä varten. Vielä kerran lausun tasavaltamme nimessä syvän kiitollisuuteni ja pyydän ottamaan huomioon, ettei mikään muu apu ole mcille niin ajankohtaista ja niin tärkeää kuin teidän antamanne“ (XXVII osa, s. 308).

* Alleviivaus minun. J. St.

Sellaisella ilolla Lenin otti vastaan jokaisen pienimmänkin tiedon kolhoosien ja neuvostotilojen kehityksestä.

Olkoon tämä opetuksesi niille, jotka aikovat pettää historiaa ja tulla toimeen ilman kolhooseja ja neuvostotiloja sosialismin voitokkaassa rakentamisessa maassamme.

Minä lopetan, toverit. Olen sitä mieltä, että viljaviikkeudet eivät mene meille hyödyttömästi. Puolueemme on oppinut ja kulkenut eteenpäin vaikeuksia ja kaikenlaisia kriisejä voittaen. Olen sitä mieltä, että nykyiset vaikeudet karaisevat bolshevistisia rivejämme ja pakottavat ne käymään välittömästi käsiksi viljaprobleemin ratkaisemiseen. Ja tämän probleemin ratkaiseminen merkitsee, että saadaan raivatuksi pois eräs suurimmista maamme sosialistisen uudestijärjestämisen tiellä olevista vaikeuksista.

TYÖLÄISTEN JA TALONPOIKAIN LIITTOYHTEYDESTÄ JA NEUVOSTOTILOISTA

Puheesta heinäkuun 11 pnä 1928

Eräät toverit palasivat neuvostotiloja koskevissa puheissaan eilisiin kiistoihin viljanhankintakysymyksestä. Mitäpä siinä, palatkaamme eilisiin kiistoihin.

Mistä meillä eilen kiisteltiin? Ennen kaikkea „sak-sista“ kaupungin ja maaseudun välillä. Puhe oli siitä, että talonpojat maksavat yhä vielä liikamaksua teollisuustavaroista eivätkä saa täyttä maksua maatalouden tuotteista. Puhe oli siitä, että nämä ylijä alimaksut ovat talonpoikaistolle yliveroa, jotain „pakkoveron“ tapaista, teollistamisen hyväksi perittävää lisäveroa, joka meidän on välttämättä poistettava, mutta jota me emme voi poistaa nyt heti, elleimme halua horjuttaa teollisuutta, horjuttaa koko maata varten työskentelevän ja kansantalouttamme sosialismiin kuljettavan teollisuutemme määrättyä kehitysvauhtia.

Eräitä se ei miellyttänyt. Nämä toverit nähtävästi pelkäävät tunnustaa totuutta. Mitäpä siinä, se on makuasia. Eräät ovat sitä mieltä, ettei Keskuskomitean täysistunnossa pidä puhua koko totuutta. Mutta

minä olen sitä mieltä, että oman puolueemme Keskuskomitean täysistunnossa me olemme velvolliset puhumaan koko totuuden. Ei pidä unohtaa, että Keskuskomitean täysistuntoa ei saa pitää joukkokokouksena. Sellaiset sanat kuin „ylivero“ ja „lisävero“ ovat tietysti epämiellyttäviä sanoja, sillä ne iskevät nenälle. Mutta kysymys ei ensinnäkään ole sanoista. Toiseksi, nuo sanat vastaavat täydellisesti todellisuutta. Kolmanneksi, nuo epämiellyttävät sanat on tarkoitettukin juuri sitä varten, että ne iskisivät nenälle ja pakottaisivat bolshevikit tarttumaan vakavasti työhön tuon „yliveron“ **likvidoimiseksi**, „sak sien“ **likvidoimiseksi**.

Mutta miten voidaan likvidoida nämä epämiellyttävät seikat? Rationalisoimalla järjestelmällisesti teollisuuttamme ja alentamalla teollisuustavarain hintoja. Parantamalla järjestelmällisesti maatalouden tekniikkaa ja satoisuutta sekä halventamalla vähitellen maataloustuotteita. Rationalisoimalla järjestelmällisesti kauppaa ja hankintakoneistojamme. J.n.e., j.m.s.

Kaikkea tätä ei tietysti voida tehdä vuodessa tai kahdessa. Mutta meidän on se ehdottomasti tehtävä muutamien vuosien kuluessa, jos haluamme vapautua kaikenlaisista epämiellyttävistä seikoista ja nenälle iskevästä ilmiöstä.

Osa tovereista kallistui eilen sille kannalle, että „sakset“ olisi hävitettävä nyt heti ja vaati itse asiassa entiselleen palautettavien hintojen käytäntöönottamista maataloustuotteille. Yhdessä toisten toverien kanssa minä vastustin sitä ja sanoin, että tämä vaatimus on tällä hetkellä ristiriidassa meän teol-

listamisen etujen kanssa, siis ristiriidassa myöskin valtiomme etujen kanssa.

Juuri tästä me eilen kiistelimme, toverit.

Tänään nämä toverit myöntävät, että he luopuvat entiselleen palautettavien hintojen politiikasta. Mitäpä siinä, se on erittäin hyvä. Eilinen kritiikki ei siis ole mennyt hukkaan näiltä tovereilta.

Toinen kysymys koskee kolhooseja ja neuvostotiloja. Mainitsin puheessani siitä luonnottomasta ja kummallisesta seikasta, että osa tovereista puheissaan maatalouden kohottamisen toimenpiteistä viljanhankintojen yhteydessä ei maininnut sanaakaan niin vakavasta toimenpiteestä kuin kolhoosien ja neuvostotilojen kehittamisestä. Miten voidaan „unohtaa“ niin vakavat seikat kuin kolhoosien ja neuvostotilojen kehittämisen tehtävä maataloudessa? Eikö ole tunnettua, että yksilöllisen talonpoikaistalouden kehittämisen tehtävä, niin tärkeää kuin se tällä hetkellä onkin, on jo käynyt riittämättömäksi, että ellemme täydennä käytännöllisesti tätä tehtävää kolhoosien ja neuvostotilojen kehittämisen uusilla tehtävillä, niin me emme saa ratkaistuksi viljatalouden probleemia emmekä selviydy vaikeuksista enempää kansantaloutemme (siis myöskään talonpoikaistalouden) sosialistisen uudestijärjestämisen kuin myöskään maan määrättyillä tavaraviljareserveillä turvaamisen mielessä.

Miten kaiken tämän jälkeen voidaan „unohtaa“, sivuuttaa kolhoosien ja neuvostotilojen kehittämistä koskeva kysymys, vaieta siitä?

Siirtykäämme nyt suuria neuvostotiloja koskevaan kysymykseen. Ne toverit, jotka väittävät, ettei Pohjois-Amerikassa ole suuria viljatalouksia, ovat

väärässä. Itse asiassa sellaisia talouksia on olemassa sekä Pohjois- että Etelä-Amerikassa. Voisin vedota vaikkapa sellaiseen todistajaan kuin professori Tulai-koviin, joka on julkaissut Amerikan maataloutta koskevien tutkimustensa tulokset aikakauslehdessä „Nizhneje Povolzhje“⁵³ (№ 9).

Sallikaa esittää lainaus Tulaikovin kirjoituksesta.

„Vehnätalous Montanassa kuuluu „Campbell Farming Corporation“ yhtiölle. Sillä on maata 95.000 acra eli noin 32.000 desjatiinaa. Talous muodostaa yhtenäisen alueen ja se on jaettu viljelystä varten 4 lohkoon, joita meillä nimitettäisiin huutto-reiksi, joilla ovat omat johtajansa, mutta taloutta kokonaisuudessaan hoitaa yksi henkilö — tämän korporation johtaja Thomas Campbell.

Lehtiutuisen mukaan, joka on tietysti saatu tästä samasta taloudesta, on tänä vuonna viljelyksessä noin puolet koko maalasta ja satoa odotetaan saatavan noin 410.000 bushelia (noin 800.000 puutaa) vehnää, 20.000 bushelia kauraa ja 70.000 bushelia pellavansiemeniä. Tilan kokonaistulojen arvellaan tekevän 500.000 dollaria.

Hevosten ja muulien tilalla on tässä taloudessa miltei täydellisesti traktorit sekä kuorma- ja henkilöautot. Kyntöjä, kylvöjä ja yleensä kaikkia peltotöitä ja varsinkin elonkorjuuta suoritetaan päivällä sekä yöllä; yöllä koneet työskentelevät pellolla valonheittäjien valossa. Äärettömät kylvöalat sallivat koneiden työskennellä hyvin pitkällä matkalla ilman käännöksiä. Niinpä 24 jalan leveydeltä leikkaavat leikkuu- ja puimakoneet, jos niitä kasvien tilan vuoksi voidaan käyttää, kulkevat 20 mailia, s.o. vähän yli 30 virstaa. Ennen tähän työhön tarvittiin 40 hevosta ja miestä. Traktorin perään on kytketty yhteen 4 lyhteensidontakonetta, jotka sitovat lyhteet 40 jalan levyiseltä kaistalta, jonka pituus on 28 mailia, s.o. noin 42 virstaa. Lyhteensidontakoneita käytetään elonkorjuussa siinä tapauksessa, jos vilja ei ole riittävän kuivaa sitä varten, että se voitaisiin myös puida samanaikaisesti leikkuun kanssa. Silloin lyhteensidontakoneesta poistetaan sito-jalaite ja leikattu vilja levitetään erikoisen konveijerin avulla

riveihin. Täten levitetty vilja on pellolla 24 ja 48 tuntia, jona aikana se kuivaa ja samanaikaisesti niitetyn rikkaruohon siemenet varisevat maahan. Sitten pannaan käyntiin leikkuu- ja puimakone, jossa terän asemesta on syöttölaite, joka syöttää kuivaneen viljan maasta suoraan puimakoneen rumpuun. Koneessa on tällöin vain traktorinkuljettaja ja puimakoneenhoitaja. Koneessa ei ole ketään muita. Jyvät valuvat puimakoneesta suoraan 6 tonnin kantoiisiin vaunuihin, ja traktorit vetävät ne 10 vaunua käsittävinä junina varastoille. Kirjoituksessa mainitaan, että täten työskennellen voidaan päivittäin 16—20 tuhatta bushelia viljakasvien jyviä“ (kts. „Nizhneje Povolzhje“ № 9, syyskuu 1927, s. 38—39).

Siinä on teille kuvaus eräästä vehnätalousjättiläisen kapitalistisesta tyypistä. Sellaisia jättiläistalouksia on sekä Pohjois- että Etelä-Amerikassa.

Eräät toverit puhuivat täällä siitä, että tällaisten jättiläistalouksien kehitykselle ei kapitalistisissa maissa ole aina suotuisia tai ei kyllin suotuisia ehtoja, jonka vuoksi tällaiset taloudet jakaantuvat joskus pienemmiksi yksiköiksi käsittäen kukin niistä 1—5 tuhatta desjatiinaa. Se on aivan totta.

Sen vuoksi nämä toverit ovat sitä mieltä, että suurilla viljatalouksilla ei ole tulevaisuutta myöskään neuvosto-oloissa. Mutta se nyt ei ole lainkaan totta.

Nämä toverit eivät todennäköisesti ymmärrä tai eivät näe eroa kapitalistisen järjestelmän ja neuvostojärjestelmän olojen välillä. Kapitalismin oloissa valitsee maan yksityisomistus ja siis on olemassa absoluuttinen maakorkokin, mikä kallistaa maataloustuotannon tuotantokustannuksia ja asettaa ylipääsemättömiä esteitä sen tuntuvalle edistykselle. Neuvosto-oloissa sen sijaan ei ole maan yksityisomistusta eikä absoluuttista maakorkoa, ja se seikka ei voi olla

tekemättä halvemmaksi maataloustuotteiden tuotantoa eikä siis voi olla helpottamatta suurennettun maatalouden kiihtyvää liikettä teknillisen ja kaiken muun edistyksen tietä.

Edelleen, kapitalismin oloissa on suurten viljatalouksien tarkoituksena tuottaa pääomalle mahdollisimman suuri voitto tahi joka tapauksessa sellainen voitto, joka vastaisi niin sanottua keskimääräisen voiton suhdelukua, jota ilman ne yleensä puhuen eivät voi säilyä ja olla olemassa. Tämä seikka ei voi olla tekemättä tuotantoa kalliimmaksi luoden siten mitä vakavimpia esteitä suurten viljatalouksien kehityksen tielle. Neuvosto-oloissa sen sijaan suuret viljataloudet, jotka sitä paitsi ovat valtion talouksia, eivät kehittyäkseen laisinkaan tarvitse enempää enimmäisvoittoa kuin keskimääräistäkään voittoa, vaan voivat rajoittua vain vähimmäisvoittoon (ja joskus voivat väliaikaisesti tulla toimeen ilman minkäänlaista voittoa), mikä samalla, kun absoluuttista maakorkoa ei ole olemassa, luo harvinaisen suotuisat ehdot suurten viljatalouksien kehitykselle.

Ja lopuksi, kapitalismin oloissa ei suuria viljatalouksia varten ole olemassa edullista luottoa eikä verohuojennuksia, kun taas neuvosto-oloissa, joiden tarkoituksena on sosialistisen talouden kaikinpuolinen tukeminen, tällaiset etuisuudet ovat olemassa ja tulevat olemaan.

Kaikki nämä ja näiden kaltaiset ehdot luovat neuvosto-oloissa (toisin kuin kapitalismin oloissa) sangen suotuisan tilanteen, joka on välttämätön sitä varten, että neuvostotilojen kehitystä suurina viljatalouksina voitaisiin viedä eteenpäin.

Lopuksi kysymys neuvostotiloista ja kolhooseista liittoyhteyden lujittamisen tukikohtina, työväenluokan johtavan osuuden turvaamisen tukikohtina. Me emme tarvitse kolhooseja ja neuvostotiloja vain sitä varten, että voisimme turvata perspektiivipäämäärämme maaseudun sosialistisessa uudestijärjestämisessä. Me tarvitsemme kolhooseja ja neuvostotiloja myöskin sitä varten, että meillä olisi maaseudulla jo nyt sosialistiset taloudelliset tukikohdat, jotka ovat välttämättömiä liittoyhteyden lujittamista varten, välttämättömiä työväenluokan johtavan osuuden turvaamista varten liittoyhteydessä. Voimmeko me jo nyt perustaa laskelmamme tällaisten tukikohtien luomiseen ja kehittämiseen? En epäile, ettemmekö voisi ja etteikö meidän pitäisi perustaa laskelmiamme siihen. Viljakeskus⁵⁴ tiedoittaa, että se on solminut kolhoosien, arttelien ja osuuskuntien kanssa sopimuksia, joiden perusteella se on saava niiltä noin 40—50 miljoonaa puutaa viljaa. Mitä tulee neuvostotiloihin, niin tiedot osoittavat, että vanhojen ja uusien neuvostotilojemme on annettava tänä vuonna niin ikään noin 25—30 miljoonaa puutaa tavaraviljaa.

Kun tähän lisätään ne 30—35 miljoonaa puutaa, jotka maatalousosuuskuntien on saatava yksilöllisiltä talonpoikaistalouksilta, jotka ovat yhteydessä sen kanssa kontrahoinnin linjaa, niin meillä tulee varmasti taatuksi yli 100 miljoonaa puutaa viljaa, mikä voi olla määrätynlaisena reservinä ainakin sisäisillä markkinoilla. Onhan se kuitenkin jotain.

Siinä te näette ensimmäisiä tuloksia maaseudulla olevista sosialistisista taloudellisista tukikohdistamme.

Ja mitä se merkitsee? Se merkitsee, että ne toverit ovat väärässä, jotka luulevat, että työväenluokka on avuton maaseudulla sosialististen asemiansa puolustamisessa, että sille on jäänyt vain yksi mahdollisuus: perääntyä loppumattomasti ja luovuttaa yhtä mittaa asemiaan kapitalistisille aineksille. Ei, toverit, asia ei ole niin. Työväenluokka ei ole niin heikko maaseudulla kuin pintapuolisesta havainnoitsijasta voisi näyttää. Tuolla lohduttomalla filosofialla ei ole mitään yhteistä bolshevismiin kanssa. Työväenluokalla on maaseudulla suuri joukko **talouden** tukikohtia neuvostotilojen, kolhoosien sekä varustelu- ja myyntiosuuskuntien muodossa, joihin nojaten se voi lujittaa liittoyhteyttä maaseutuun, eristää kulakin ja turvata johtoasemansa. Työväenluokalla on vihdoin suuri joukko **poliittisia** tukikohtia maaseudulla Neuvostojen muodossa, järjestyneen köyhälistön muodossa j.n.e., joihin nojaten se voi lujittaa asemiaan maaseudulla.

Näihin maaseudulla oleviin taloudellisiin ja poliittisiin tukiasemiin nojaten ja käyttäen hyväkseen kaikkia proletariaatin diktatuurin käytettävissä olevia keinoja ja voimia (hallitsevat kukkulat j.n.e.), puolue ja Neuvostovalta voivat varmoina suorittaa maaseudun sosialistista uudestijärjestämistä, lujittaa askel askeleelta työväenluokan ja talonpoikaiston välistä liittoa ja lujittaa askel askeleelta työväenluokan johtoa tässä liitossa.

Erikoista huomiota on tässä kiinnitettävä maalaisköyhälistön keskuudessa tehtävään työhön. On pidettävä sääntönä, että mitä paremmin ja menestyksellisemmin sujuu työmme köyhälistön kes-

kuudessa, sitä korkeammalla on Neuvostovallan auktoriteetti maaseudulla, ja päinvastoin, mitä huonommin ovat asiamme köyhälistön suhteen, sitä alempana on Neuvostovallan auktoriteetti.

Me puhumme usein liitosta keskitalonpojan kanssa. Mutta tämän liiton lujittamiseksi nykyisissä oloissamme on käytävä päättäväistä taistelua kulakistoa ja maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan. Sen tähden puolueemme XV edustajakokous oli aivan oikeassa antaessaan tunnuksen hyökkäyksen voimistamisesta kulakistoa vastaan. Mutta voidaanko kulakistoa vastaan käydä menestyksellistä taistelua tekemättä tehokkaasti työtä köyhälistön keskuudessa, nostamatta köyhälistöä kulakistoa vastaan ja antamatta järjestelmällistä apua köyhälistölle? Selvää on, että ei voida! Keskitalonpoika on horjuva luokka. Jos asiamme köyhälistön suhteen ovat huonosti, ellei köyhälistö ole vielä Neuvostovallan järjestynyt tuki, niin kulakki tuntee olevansa voimakas ja keskitalonpoika horjahtelee kulakin puoleen. Ja päinvastoin: jos asiamme köyhälistön suhteen ovat hyvin, jos köyhälistö on Neuvostovallan järjestynyt tuki, niin kulakki tuntee olevansa piirityksessä ja keskitalonpoika horjahtelee työväenluokan puoleen.

Senpä vuoksi olenkin sitä mieltä, että työn voimistaminen talonpoikaisköyhälistön keskuudessa, systemaattisen avun järjestäminen köyhälistölle sekä vihdoin itse köyhälistön muuttaminen työväenluokan järjestyneeksi tueksi maaseudulla, — on eräs mitä oleellisin puolueemme päiväjärjestyksessä oleva tehtävä.